

Dục Tỏa Thanh Dương

Contents

Dục Tỏa Thanh Dương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1: Thư Của Thanh Dương	32
12. Chương 12: Phiên Ngoại Hai : Thanh Dương Phản Công	33

Dục Tỏa Thanh Dương

Giới thiệu

Edit + beta : Diệp Tử
Thể loại: Ngắn, hiện đại, phụ tử niên thượng, 1×1, cường nhược, ôn nhu công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-toa-thanh-duong>

1. Chương 1

Tập đoàn Sâm Uy lâu 37 phòng tổng tài

” Dục, thư của anh.” trợ lý riêng của tổng tài tập đoàn Sâm Uy Vũ Văn Hạo đi vào, trong tay cầm thư đặt ở trên bàn làm việc.

” Uh “

Người đàn ông trước bàn gập đầu, vẫn là chuyên chú xem tài liệu trước mắt.

Vũ Văn Hạo lại một lần nữa nghiêm túc đánh giá người đàn ông trước mắt.

Bề ngoài có thể khiến cho người ta khen ngợi, đôi mắt đen điển hình của Phương Đông, khuôn mặt hết sức thanh tú, thân hình cao 1m9, vóc người mảnh khảnh, trừ tính cách lạnh lùng ra, cả người quả thực không thể chê vào đâu được.

Khó trách đã hơn ba mươi tuổi rồi, vẫn là thượng lưu phong độ nổi tiếng trong mắt phụ nữ.

” Có việc?” Đông Phương Dực âm thanh lạnh lùng vang lên trong phòng làm việc, có chút không thoải mái.

“Oh, muốn hỏi anh tháng sau tập đoàn Châu Niên khánh điển có cần tham dự hay không?” Vũ Văn Hạo bị thanh âm lạnh lùng kia làm cho búng tỉnh vội hỏi.

” Không cần” thuận tay cầm qua thư trên bàn xé ra xem.

“Dực, anh thi thoảng cũng nên tham gia nhiều một chút...” Vũ Văn Hạo nguyên bản còn muốn khuyên hấn nên tiếp xúc nhiều với những tập đoàn này, gặp hấn cũng sợ cũng ngừng lời.

“Làm sao vậy?” Vũ Văn Hạo vội hỏi.

“Thư này ở đâu đến?” Đông Phương Dực lấy lại tinh thần ngẩng đầu hỏi Vũ Văn Hạo.

Vũ Văn Hạo cầm lấy thư trong tay hấn xem rồi nói ” quây lể tân dưới lầu mới vừa đưa lên, nói là của một cậu nhóc mười ba bốn tuổi tìm anh, nhưng không có hẹn trước, sau đó cũng không có lưu lại tên đã rời đi, sao...”

“Trời ơi, Dực” Vũ Văn Hạo xem hết thư khó có thể tin được nhìn Đông Phương Dực kêu lên, ” Anh có một đứa con mười bốn tuổi rồi à, Thủy Cảnh, Thủy Cảnh, tên như thế nào nghe quen như vậy...” Vũ Văn Hạo vỗ về cái trán nhớ lại .

“Ác, tôi nhớ ra rồi!”

Đông Phương Dực nhíu mày nhìn về phía Vũ Văn Hạo ” Ai?”

” Chính là cái người hồi đại học theo đuổi anh một năm, sau đó đối với anh hạ được, Thủy Cảnh, không nghĩ tới cô ấy lại sinh cho anh một đứa con trai” Vũ Văn Hạo nói.

“Bất quá bây giờ cô ấy cũng đã chết, anh chuẩn bị như thế nào đối đãi với con trai anh Thủy Thanh Dương, dù sao nó mới mười bốn tuổi, một người thân nhân cũng không có.”

” Cứ theo như trong thư đem nó đón đến đây đi.”

Dù sao đối với hấn mà nói, nuôi thêm một người cũng chẳng sao cả.

Trường trung học Uy Nhĩ Tư Lập hiệu trưởng Bì Gia Nặc hơn năm mươi tuổi trán đầy mồ hôi đem Vũ Văn Hạo nghênh tiếp vào cổng trường.

” Trợ lý Vũ Văn, anh đến có chuyện gì vậy?” Bì Gia Nặc khẩn trương hỏi Vũ Văn Hạo.

Trường trung học Uy Nhĩ Tư Lập là do tập đoàn Sâm Uy bỏ vốn ra, học sinh cơ bản đều là con nhà giàu giao nộp học phí rất cao, trong đó một số con nhà bình dân nếu có thành tích xuất sắc sẽ được miễn giảm học phí.

Từ khi Bì Gia Nặc tiếp nhận chức hiệu trưởng đến nay đã mười năm, trừ hàng năm đến tập đoàn báo cáo tình hình hoạt động ra, tập đoàn cũng không quan tâm sự vụ hằng ngày của trường học, nhưng hôm nay...

Khó tránh khỏi làm cho ông khẩn trương, có phải hay không tập đoàn có gì lớn thay đổi?

Trong lúc ông đang nghĩ ngợi lung tung, Vũ Văn Hạo đánh giá hoàn cảnh trường học, nhìn học sinh tới lui, suy đoán nếu hấn muốn tìm người sẽ tìm ở đâu đây.

” Hiệu trưởng “

” Vâng, trợ lý Vũ Văn ” Bì Gia Nặc khẩn trương nhìn về phía Vũ Văn Hạo.

” Dẫn tôi đi tìm khối năm ba Thủy Thanh Dương” Vũ Văn Hạo nhìn Bì Gia Nặc khẩn trương nói.

“Hả? Thủy Thanh Dương, vâng, anh chờ một lát.”

Buông điện thoại, Bì Gia Nặc đẩy cửa dẫn Vũ Văn Hạo đi tới hướng khối năm ba, ban hai.

Thủy Thanh Dương một bên nhìn thầy giáo trên bảng nước miếng tung tóe, một bên lập kế hoạch cho cuộc sống tương lai.

Vẫn đối với chính mình rất lãnh đạm từ khi mẹ qua đời, cậu không có người thân, trừ cái người cha kia chưa từng gặp qua, bây giờ hẳn là xem như cô nhi đi.

Tự nhớ sự tình xảy ra, nguyên là cuộc sống bản cùng của mẹ, bình thường vì những việc không như ý đối với cậu bằng mọi cách hành hạ.

Mười mấy năm qua, cuộc sống đã sớm thành thói quen nhưng nguyên nhân mẹ qua đời cậu có chút bất đồng.

Mẹ lúc lâm chung sám hối nhiều năm qua đối với cậu không tốt, hy vọng cậu có thể trở lại bên cạnh cha cậu, nhưng là cậu không nghĩ, cũng không mong muốn.

Cậu mới mười bốn tuổi, chỉ hy vọng tương lai có thể an ổn mà thi lên đại học, sau đó bình thản mà sống hết quãng đời của cậu.

Cậu thậm chí không nghĩ sẽ theo hẳn, nếu như không phải bởi vì cậu cần người giám hộ.

” Bạn học Thủy Thanh Dương, mời em ra ngoài một chút.”

Nghe được trên bảng tiếng kêu của thầy giáo, Thủy Thanh Dương từ trong suy nghĩ lấy lại tinh thần.

Đi ra khỏi phòng học, nhìn thấy hiệu trưởng cùng một người đàn ông mặc âu phục hơn ba mươi tuổi.

” Chào Hiệu trưởng ” Thủy Thanh Dương nhìn hiệu trưởng gật đầu chào hỏi.

“Bạn học Thủy, vị này chính là trợ lý Vũ Văn tập đoàn Sâm Uy là nhà tài trợ trường học của chúng ta.” Sau khi giới thiệu xong hướng Vũ Văn Hạo nói một tiếng liền xoay người rời đi.

Mặc dù ông không rõ ràng lắm Vũ Văn Hạo tại sao lại đến tìm Thủy Thanh Dương, nhưng ông lại thức thời đem không gian lưu lại cho bọn họ.

Vũ Văn Hạo đánh giá cậu nhóc từ trong phòng học đi ra, vẻ mặt kinh ngạc được che dấu rất khá.

Rất ít có thể nhìn thấy đứa bé nào gầy yếu tái nhợt như vậy, cuộc sống của cậu rốt cuộc là thuộc cái dạng gì đây chứ.

“Có việc sao?” Thủy Thanh Dương nhìn Vũ Văn Hạo trước mắt đánh giá hỏi.

” Là cha cậu bảo tôi tới đón cậu, tôi là trợ lý riêng của cha cậu.” Vũ Văn Hạo thu lại ánh mắt đánh giá Thủy Thanh Dương, đối với cậu thiện ý cười.”Ngày hôm qua chúng tôi nhìn thấy thư của mẹ cậu, mới hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, qua vài ngày thì có thể thực hiện thủ tục người giám hộ “.

” Được” Thủy Thanh Dương thản nhiên đáp .

“Như vậy, cậu liền bây giờ theo tôi trở về, hay là chờ sau khi tan học.” Vũ Văn Hạo thấy cậu trả lời hỏi.

Thủy Thanh Dương nhìn hẳn một chút, nhíu nhíu mày ” Xin ông chuyển lời tới cha tôi, tôi có thể sống một mình, chỉ cần làm tốt thủ tục người giám hộ là được rồi.”

” Trong thư mẹ cậu không phải nói muốn cậu theo cha sao?” Vũ Văn Hạo nghe cậu nói hỏi lại.

“Tôi không quen cùng người lạ ở chung.” Nói xong xoay người trở về phòng học.

Vũ Văn Hạo sững sờ tại chỗ hồi lâu mới xoay người rời đi.

Sau khi tan học Thủy Thanh Dương cũng không về nhà, mà đến một nhà hàng Phương tây cách nhà ba con phố.

” Thanh Dương, cậu đã đến rồi, vừa vặn đến thời gian giao ca.” Tra Nhĩ Tư đang thu dọn cái bàn thấy cậu tiến vào lên tiếng chào hỏi.

“Ác” Thanh Dương gật đầu, đi vào phòng nhân viên nghỉ ngơi, thay đồng phục đi ra.

” Vậy tôi đi trước, hôm nay không phải bề bộn nhiều việc, lúc không có việc gì nghỉ ngơi nhiều một chút, thân thể yếu ớt như vậy.” Tra Nhĩ Tư vỗ vỗ bờ vai của cậu nói.

“Uh “

Bận bịu bốn tiếng đồng hồ, rốt cục Thủy Thanh Dương có thể xuống ca chuẩn bị về nhà.

” Thanh Dương, đem cơm này mang về hâm nóng ăn đi.” Ông chủ nhà hàng Hi Đa là một ông già hơn sáu mươi tuổi, sau khi biết tình hình của cậu, đối với cậu rất chiều cố.

Hi Đa nhìn bóng lưng cậu rời đi trong lòng thở dài, một đứa trẻ tốt như vậy, như thế nào lại có người đối đãi với cậu nhẫn tâm như thế.

Ba ngày sau, Thủy Thanh Dương mới vừa tan học lưng đeo cặp sách hướng cổng trường học đi.

Mới ra cổng, bên cạnh đậu một chiếc Rolls-Royce màu đen cửa xe mở ra, bước xuống một người Anh quốc hơn năm mươi tuổi bộ dáng của người quản gia.

” Xin hỏi, cậu có phải là học sinh Thủy Thanh Dương không? “

Thanh Dương gật đầu.

“Tiểu thiếu gia, tôi là quản gia nhà Đông Phương Đông Phương Lãm, thiếu gia bảo tôi tới đón cậu về nhà.” Quản gia Đông Phương Lãm cung kính lại nghiêm túc nói.

Thanh Dương nhếch miệng “Tôi không thể theo ông, ông trở về đi “, nói xong xoay người muốn chạy.

“Xin thứ lỗi tôi vô lễ, thiếu gia nói nhất định phải đem tiểu thiếu gia mang về.”

Thanh Dương còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị ôm ngang hướng xe đi tới.

” Gầy như vậy, nhẹ như vậy, ôiii... ” nghe được quản gia lầm bầm lầu bầu, Thanh Dương vừa định giãy dụa đã bị nhét vào ghế sau xe.

Thanh Dương tức giận nhìn quản gia, có người hình tượng hào hoa phong nhã lại làm ra trò chặn đường cướp người như thế chứ.

Quản gia phảng phất không phát hiện ánh mắt của Thanh Dương, chỉ nhìn cậu nhẹ nhàng nói ” Gầy như vậy, thân thể quá kém, phải hết sức bồi bổ.”

Xe chạy rất nhanh, một lúc đã tiến vào sân nghiệp của nhà Đông Phương.

Thanh Dương quay đầu nhìn ngoài xe cây cối trên đường không ngừng vụt qua, suy đoán cha cậu sẽ đối với cậu như thế nào.

2. Chương 2

Người Đông Phương gia tộc từ trước cảm tình luôn duy nhất, nên con nối dòng cũng không nhiều. Vô luận là Đông Phương Sâm sáng lập tập đoàn Sâm Uy, hay là Đông Phương Uy cha của Đông Phương Dực, cũng rất yêu vợ của mình, hơn nữa đều chỉ có một đứa con.

Gia tộc truyền thừa mấy thập niên đến nay, chỉ còn lại một người là Đông Phương Dực.

Năm đó Phương Khiết vợ Đông Phương Uy sinh hạ Đông Phương Dực vì khó sinh mà qua đời, Đông Phương Uy thương nhớ vợ mấy năm sau cũng đi theo, chỉ để lại Đông Phương Dực năm ấy bảy tuổi cùng tập đoàn Sâm Uy.

Trong bảy năm, Đông Phương Uy đối với con mình mặc kệ không hỏi, đem toàn bộ tinh lực đưa vào trong sự nghiệp gia tộc.

Trong bảy năm, sản nghiệp nhà Đông Phương đã phổ biến khắp nơi trên thế giới.

Hơn hai mươi năm trước, năm ấy Đông Phương Dực bảy tuổi sau khi cha hắn qua đời, dưới sự trợ giúp của quản gia trung thành cùng người thân tín của cha thuận lợi tiếp nhận sự nghiệp gia tộc.

Cho tới hôm nay tập đoàn Sâm uy của gia tộc Đông đã trở thành một trong tám tập đoàn tài chính có sức mạnh nhất thế giới.

Mà Đông Phương Dực cá tính cao ngạo, tính cách rất lạnh lùng, cũng không tham gia giao tiếp xã giao cùng tạp chí chuyên điều tra, rất ít có người biết hình ảnh lớn lên của hắn.

Xe tùy ý chạy vào khu nhà gia tộc Đông Phương.

Thủy Thanh Dương nhìn thấy Vũ Văn Hạo từ trong nhà đi ra.

“Thanh Dương, tới rồi à, mau vào nhà đi.” Vũ Văn Hạo cười mở cửa xe đem Thủy Thanh Dương kéo ra, tiếp nhận ba lô trong tay cậu, đẩy cậu vào nhà.

Thanh Dương nhìn thấy vẻ mặt nhiệt tình kia của hắn, thật đúng là không tiếp nhận được.

“Tiểu thiếu gia mau vào nhà đi, đến giờ ăn cơm rồi.” Quản gia hào hoa phong nhã xuống xe theo hai người cùng nhau đi vào phòng.

Thanh Dương tiến vào phòng, đầu tiên cảm giác được là ấm áp.

Đúng, là ấm áp.

Trong phòng cũng không như người có tiền nhà rộng lớn như thế, xa hoa như vậy, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác rất ấm áp.

Trên lầu hai một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đứng ở cầu thang, một thân màu trắng nhàn nhã, khi nhìn thấy Thanh Dương đi vào nhà ánh mắt đột nhiên dao động.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tái nhợt, vóc người gầy yếu, chính là con người có chút trống rỗng khi đi vào nhà, hiện lên một tia ấm áp cùng khát vọng.

Tim Đông Phương Dực bị một màn đột nhiên này làm kích động một chút.

Đây chính là con trai hắn ? cái kia huyết mạch tương liên lại cũng không biết con trai mình tồn tại.

Hơn ba mươi năm qua trái tim không có rung động qua, lúc này nhưng lại kích động không thôi.

Nhìn thấy nó bộ dáng gầy yếu như vậy, thật muốn đi xuống hảo hảo ôm nó một cái.

Ngay khi mọi người ngẩng đầu nhìn thấy hắn, xuống lầu đi tới trước mặt Thanh Dương, xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cậu, nhìn nhìn hai tròng mắt cậu nói :

“Ta là Đông Phương Dực, cha của cậu.”

Thanh âm mang theo nam tính ở bên tai Thanh Dương vang lên, khiến thân thể cậu khẽ run, Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện lên chút ửng hồng.

Thanh Dương nhìn Đông Phương Dực ở trước mặt cậu, che dấu thất thố chính mình, thản nhiên nói “Tôi là Thủy Thanh Dương ”

Vũ Văn Hạo bên cạnh nhìn thấy bầu không khí có chút tế nhị, nói “Tốt lắm, ăn cơm trước đi, một hồi lại trò chuyện ”

Mọi người đến phòng ăn, hạ nhân đã đem bàn ăn bưng lên đầy đủ.

Đông Phương Dực kéo Thanh Dương qua để cậu ngồi bên cạnh người mình.

Quản gia hào hoa phong nhã khuôn mặt nghiêm túc có chút ngăn người ra, giương lên một tia tiểu ý mơ hồ.

Đông Phương Dực ân cần gấp thức cho Thanh Dương, khẽ hỏi ” Còn có gì muốn ăn nữa không ? để ta kêu người làm cho.”

Thanh Dương nuốt thức ăn trong miệng, mơ hồ lên tiếng “Không có”.

Đông Phương Dực nhìn Thanh Dương ăn thức ăn hân hỉ, vẻ mặt vui mừng.

Vũ Văn Hạo ngồi ở trước bàn ăn đã ngây ngẩn cả người, quen biết hắn vài chục năm, chưa từng thấy hắn cùng người khác nói nhỏ nhẹ như thế, càng huống chi là gấp thức ăn chiếu cố ăn cơm.

Quản gia xem một chút bộ dáng Đông Phương Dực, lên tiếng hỏi “Thiếu gia, để tiểu thiếu gia ở đâu ? tôi kêu người chuẩn bị phòng.”

” Bên cạnh” Đông Phương Dực ngẩng cũng không ngẩng đầu đơn giản nói.

Quản gia lại nghe ra ý tứ của hắn là ở bên cạnh phòng hắn, xem ra thiếu gia thật đúng là thích tiểu thiếu gia rồi đây.

Khu nhà Đông Phương tổng cộng có ba tòa nhà ở, trừ tòa nhà chính ra, có một tòa nhà chuyên chiêu đãi khách nhân, một tòa cho hạ nhân ở.

Mà tòa nhà chính sau khi vợ chồng Đông Phương Uy qua đời, vẫn chỉ có một mình Đông Phương Dực, ngẫu nhiên Vũ Văn Hạo bọn họ đã ở đây sống, vì vậy mỗi người đều có phòng của chính mình.

Nhưng lầu hai luôn là không gian riêng của Đông Phương Dực, không cho phép bất luận người nào tiến vào.

Nhìn thức ăn chất cao như núi trong chén trước mặt, Thanh Dương buông đũa nhẹ giọng nói :

“Ta ăn no rồi.”

Nghe thấy cậu nói, ba người trước bàn kỳ quái nhìn cậu.

“Tiểu thiếu gia, thức ăn không hợp khẩu vị của cậu sao?”

Quản gia khấn trương hỏi, ông xem ra một con mèo so với Thanh Dương còn ăn nhiều hơn, càng huống chi còn chưa có món ăn chính.

Đông Phương Dực nhớ lại cậu mới vừa ăn xong cơ bản đều là rau củ, đùi gà trong bát cùng thịt loại còn chưa động qua.

Cầm lấy đũa đặt trên bàn nhét vào tay Thanh Dương, nhẹ giọng dỗ dành ” Ngoan, buổi tối ăn như vậy một chút sẽ đói, ăn hết đùi gà này lại uống thêm bát canh.”

Thanh Dương nhìn nhìn đũa trong tay, lại hơi nhìn vẻ mặt kiên trì của Đông Phương Dực, thở dài tiếp tục hưởng trong chén tiến công.

Thanh Dương tắm rửa xong xem xét phòng.

Phòng bố trí rất ấm áp, giường lớn dễ chịu đặt ở chính giữa, cái bàn nhỏ đặt ở góc trên đốt hương thơm để người dễ ngủ, tất cả giống như trong mơ.

Nghĩ đến cha mới vừa gặp mặt, Thanh Dương trng lòng cảm thấy có chút ấm áp.

Cậu quen bị mẹ chửi mắng đánh đập, chưa từng nghĩ tới chính mình cũng sẽ được người cưng chiều, quan tâm.

Oa đến trên giường lẳng lặng nghĩ lại vẻ mặt cha, động tác...

Đông Phương Dực ở trên giường lật qua lật lại, nghĩ đến con trai ngủ ở phòng bên cạnh mình kia, trùu mền thấp giọng lẩm bẩm “Dương Nhi...”

Trong mơ hồ hình như nghe được tiếng rên rỉ từng trận.

Đông Phương Dực nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, thanh âm tựa hồ từ bên cạnh truyền đến.

Gấp rút đứng dậy ra khỏi phòng, mở cửa phòng bên cạnh.

Liền thấy Thanh Dương ở trong chăn, cả người nằm xấp trên giường nhẹ nhẹ rên rỉ .

“Dương Nhi?”

Mở đèn đầu giường lên, nhìn thấy Thanh Dương vẻ mặt thống khổ khóc trong chăn.

Đông Phương Dục tiến lên đem thân thể nằm xấp trên giường nâng lên, sờ sờ nó không bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng.

“Dương Nhi, làm sao vậy, không thoải mái ở đâu ?”

Thanh Dương nén đau đón cảm giác trên mặt truyền đến một trận mát lạnh, cọ cọ dán vào lương khí trên mặt.

“Đau, đau quá ”

Nghe được Thanh Dương kêu đau, nhìn nó liều mạng ôm chặt bàn tay mình, Đông Phương Dục cũng cấp bách lên :

” Đau chỗ nào, nhanh nói cha nghe đi.”

Tiểu gia hỏa này bộ giáng yếu ớt, hình như bất cứ lúc nào đều có thể từ trong tay mình biến mất, vội dùng sức ôm chặt nó.

” Đau, đau dạ dày ” Thanh Dương rên rỉ .

Đông Phương Dục lập tức hướng quản gia gọi đến, bảo ông gọi điện thoại tìm bác sĩ riêng đến.

Trong chốc lát bác sĩ riêng của nhà Đông Phương Phát Tây Ân kiểm tra cho Thanh Dương.

“Thể chất yếu ớt, hàng năm dinh dưỡng không tốt, ăn quá nhiều đồ, rối loạn tiêu hóa,có chút phát sốt.” Nhìn bọn họ trách cứ “Thân thể của nó sau này cần từ từ điều dưỡng, như thể nào có thể...”

Phát Tây Ân nguyên bản còn muốn nói nữa, nhìn thấy sắc mặt Đông Phương Dục tự trách, lấy ra một ít thuốc để Thanh Dương uống vào, sau đó cùng quản gia cùng nhau rời đi.

Đông Phương Dục nhìn Thanh Dương trong lòng không ngừng cọ xát, trong lòng một trận không rời, đều trách mình hại nó khó chịu như vậy.

Trong lúc Thanh Dương ngủ mơ cảm thấy phía sau một trận ấm áp, hướng về phía sau co lại thân thể, cứng đờ.

Mình lúc nào cũng lẻ loi một mình như thể nào sẽ có ấm áp.

Mở ra mắt nhìn nhìn bốn phía có chút mờ mịt.

Nghe được tiếng cười trầm trầm quay đầu lại.

Đột nhiên nhớ lại chuyện ngày hôm qua, nghĩ đến tối hôm qua cả đêm bị Đông Phương Dục ôm, trong lòng có chút tự vị nói không nên lời.

Từ khi nhớ được sự tình, mẹ chính là chưa bao giờ ôm qua mình, chỉ là dùng ánh mắt oán hận nhìn mình.

Cả đêm ôm Thanh Dương, Đông Phương Dục chưa hề chớp mắt, nhìn nó hướng mình trong lòng không ngừng co người lại, sau đó một trận cứng ngắc quay đầu lại mờ mịt nhìn chính mình.

Đông Phương Dục khẽ cười một tiếng “Dương Nhi không nhớ sao?”

Sau đó nhìn thấy trong đôi mắt to của Thanh Dương chiếu lên vẻ mừng rỡ, bi thương...

” Nên thức dậy ăn bữa sáng rồi.” Đông Phương Dục cắt đứt suy nghĩ của nó, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Thanh Dương.

Hắn không thích bi thương trong ánh mắt tiểu tử kia.

Nhìn Đông Phương Dục xuống giường rời đi, Thanh Dương sờ sờ cái trán, trên mặt tái nhợt hiện ra một chút ửng đỏ.

3. Chương 3

Chuyển đến đây đã ba năm rồi, Đông Phương Thanh Dương đã không mở mắt khi sáng sớm tỉnh giấc, cũng đã quen cùng Đông Phương Dục thường thường hôn môi.

Dần dần cậu cũng quen được Đông Phương Dục cưng chiều, cuộc sống yêu thương.

Có lẽ là khi vừa tới bị sự việc phát sinh hù dọa, Đông Phương Dục kiên trì muốn Thanh Dương theo hắt cùng nhau ngủ, lo lắng ban đêm lại xảy ra sự tình không mong muốn.

Sáng sớm Đông Phương Dục vừa tỉnh lại cúi đầu nhìn nhìn Thanh Dương ở trong lòng.

Nguyên là Thanh Dương mặc một cái áo T Tshirt rộng thùng thình, lặn qua lặn lại cả đêm đã trở mình thức dậy, lộ ra cái thắt lưng tinh tế trắng nõn, cùng mái tóc màu đen len lén chui ra khỏi chăn.

Nhất thời, Đông Phương Dục cảm thấy khí huyết dâng lên, tim đập nhanh không ngừng tăng tốc.

Phần dưới cơ thể đang ngủ say cũng chậm chậm ngẩng cao đầu.

Đông Phương Dục hơi đứng dậy, không kềm chế được cúi đầu, chậm rãi tới gần vệt sáng trước mắt. (cái lưng của em nhỏ mà bảo là vệt sáng J)

Nhẹ nhàng hôn xuống thắt lưng tinh tế trắng nõn, một trận hương thơm nhạt nhạt dung hợp truyền vào khoang mũi.

Dường như bị mê hoặc, nhẹ nhàng cầm lấy T Tshirt rộng thùng thình kéo lên.

Trước ngực dần dần lộ ra hai cái nú hoa màu hồng nhạt, tiếp cận lên nhẹ nhàng gặm, hai cái nhụy hoa nhất thời chậm rãi thẳng đứng.

“Umh...” Trong lúc Thanh Dương ngủ mơ hình như cảm giác được nhẹ nhàng phát ra thanh âm.

Thanh âm nhẹ nhàng này tự nhiên vang lên, Đông Phương Dục như được kích lệ hưng hăng cắn mút.

“A...” Thanh Dương nhẹ kêu lên một tiếng, hô hấp trở nên dồn dập.

Đông Phương Dục đem một cái nú hoa ngậm trong miệng nhẹ nhàng gặm, tay phải trấn an một cái nú hoa nhỏ bé khác, tay trái lần xuống phía dưới nhẹ nhàng vỗ về thắt lưng mảnh khảnh.

“Umh...” Thanh Dương trong mơ cảm giác được trên người rất nóng, nhẹ nhàng chuyển động thân thể, giơ chân lên nghĩ muốn đá văng cái chăn.

“Ác...” Chân giơ lên chạm trúng ngay phân thân của Đông Phương Dục đang ngẩng đầu.

Đông Phương Dục cảm thấy một trận tê dại từ phân thân hướng toàn thân khuếch tán, hắt không phải chưa từng cùng đàn ông khác làm qua, nhưng vẫn chưa có người nào làm cho hắt có loại cảm giác thoải mái này.

Đông Phương Dục có chút kích động, động tác cũng có chút thô lỗ, tay phải chậm rãi xuống phía dưới tiến vào bên trong bao vây lấy phân thân Thanh Dương.

Thanh Dương đột nhiên mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là Đông Phương Dục nằm sấp trên người mình, hai tay không ngừng vuốt ve, hạ thân còn để một cái gì đó vừa cứng lại vừa nóng.

Chớp mắt mấy cái nhẹ kêu lên.

” Cha ... ”

Thanh âm mềm mềm làm Đông Phương Dục bình tĩnh kích động.

Đông Phương Dục ngẩng đầu thấy Thanh Dương trong mắt hiện lên một tia hơi nước, bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Nhảy dựng lên, bắt chắp mọi thứ lao ra khỏi phòng.

Cùng ngày, Thanh Dương luôn ở vào trạng thái mông lung.

Sáng sớm khi cậu chứng kiến Đông Phương Dực nằm sấp trên người mình, chỉ là có một chút ngáy người, lấy lại tinh thần liền phát hiện cha đã rời đi.

Kỳ thật cậu bây giờ trong lòng vẫn còn mơ hồ có chút kích động.

Từ khi Thanh Dương được đón trở về nhà Đông Phương, mỗi ngày Đông Phương Dực cũng sớm về nhà bởi Thanh Dương, nghiêm nhiên là hình tượng một người cha tốt.

Chỉ có Vũ Văn Hạo là biết được cái việc diên khùng này của hắn, vì để có thể mỗi ngày sớm trở về bởi con mình, luôn đem toàn bộ công việc ném lại cho mình.

Nhưng hôm nay vẻ mặt vẻ lo lắng của người cha tốt vào công ty, đã đến thời gian như thường ngày cũng không thấy động tĩnh, chỉ là ngơ ngác ngồi ở trước bàn.

“Dực, anh làm sao vậy ?” Vũ Văn Hạo nhìn Đông Phương Dực hỏi.

“Hạo, cậu điện thoại nói chú Lâm, gần đây công ty rất nhiều việc không về nhà được” Đông Phương Dực đối với Vũ Văn Hạo giao phó.

“Sao thế, xảy ra chuyện gì hả?”

Vũ Văn Hạo nhìn bạn học thời đại học này, quen biết mười mấy năm qua vẫn chưa từng thấy hắn khổ não như vậy.

Thấy Đông Phương Dực không lên tiếng, gật đầu đi ra ngoài gọi điện cho Đông Phương Lâm.

Thanh Dương về nhà, ngược lại chờ, nhưng chờ lâu cũng không thấy Đông Phương Dực về.

Quản gia đi vào phòng khách nhìn thấy Thanh Dương ngồi trên ghế sa lon có chút ngáy ngốc.

“Tiểu thiếu gia, Vũ Văn trợ lý riêng gọi điện thoại về, nói công ty có nhiều việc, thiếu gia mấy ngày gần đây sẽ không về nhà ”

Nghe quản gia nói xong, Thanh Dương sững sờ một chút, sau đó đứng dậy trở về phòng

” Lâm gia gia, con hơi mệt, cơm tối con không có ăn đâu.”

Thanh Dương nằm ở trên giường, nghĩ lại bộ dáng Đông Phương Dực sáng nay, hạ phúc một trận kích động.

Nhưng bọn hắn là cha con không phải sao, cha con thì không nên có loại động tác thân mật như vậy chứ.

Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng một trận phiền muộn, cha là đang trốn tránh mình đi.

Đông Phương Dực ở công ty trong lòng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Nghĩ đến buổi sáng này chính mình lại để Thanh Dương nhìn thấy tình hình như thế, trong lòng cũng rất phiền não.

Mặc dù ngày thường đã tự kiềm chế, nhưng nhìn thấy Thanh Dương bộ dáng mê người như vậy, thân thể mảnh khảnh, hắn dĩ nhiên nghĩ không đếm xỉa tới.

Từ ba năm trước đây sau khi nhìn thấy Thanh Dương, hắn liền phát hiện chính mình thích con trai của mình.

Mới đầu gặp gỡ nó bộ dáng gầy yếu như vậy khiến cho người thương yêu, đến bây giờ vẫn không cách nào từ trong lòng hắn xóa đi.

Mặc dù hắn cũng biết bọn hắn là cha con, không thể có loại suy nghĩ này, nhưng hắn chính là ngăn cản không được.

Thậm chí hắn bây giờ cũng không biết nên như thế nào đối mặt với con trai mình.

Thanh Dương bây giờ nhất định là rất chán ghét mình đi.

Chính mình vậy mà đối với nó làm ra chuyện như vậy.

Quên đi, trước tiên im lặng tách ra một khoảng thời gian đã.

Năm ngày rồi, Vũ Văn Hạo nhìn Đông Phương Dục bộ dáng nửa chết nửa sống, nghĩ đến lời quản gia nói mấy ngày nay Thanh Dương cũng không thoải mái, mỗi ngày về nhà đều là ngơ ngác, chỉ có thể đi tìm Thanh Dương.

Tan học Thanh Dương chuẩn bị về nhà, ở cổng trường nhìn thấy Vũ Văn Hạo, ngồi trên xe không nói gì, chỉ là nhìn ngoài cửa sổ.

“Thanh Dương, các người hai cha con đây là làm sao vậy, hai người đều là cái dạng này.” Vũ Văn Hạo thấy Thanh Dương không nói lời nào hỏi.

“Cha cậu mỗi ngày ở công ty đều nổi giận, có nhà cũng không quay về, ” mới vừa nói xong nhìn thấy Thanh Dương thân thể run lên.

Nguyên lai cha thật sự là đang trốn cậu a, Thanh Dương trong lòng một trận khổ sở.

Trải qua mấy ngày nay, cậu dần dần phát hiện tình cảm của mình đối với Đông Phương Dục cũng không giống như là tình cảm cha con.

Cậu hy vọng Đông Phương Dục chỉ cưng chiều mình cậu, và chỉ thương yêu mình cậu mà thôi.

Nghĩ đến sự việc buổi sáng ngày hôm đó, cậu dĩ nhiên cũng không cảm thấy chán ghét, ngược lại một trận kích động.

” Thanh Dương, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp tốt, cha con hai người đâu có thể đối địch a.” Vũ Văn Hạo nhìn Thanh Dương nói “Theo tôi cùng đến công ty đưa hắc đũa về nhà đi, còn tiếp tục như vậy, sợ thân thể hắc cũng muốn suy sụp rồi.”

Thanh Dương nhìn nhìn Vũ Văn Hạo gật đầu, nếu cha không muốn nhìn thấy cậu, như vậy đổi lại hắc né tránh cậu chung quy có thể đi.

Vũ Văn Hạo mang Thanh Dương tới công ty, mới vừa đi lên tới lầu ba mươi bảy, thấy thư ký ở cửa phòng tổng tài đang hoảng loạn.

Nhìn thấy Vũ Văn Hạo trở về, vội vàng chạy tới ” Trợ lý riêng, tổng tài lại vừa nổi giận rồi.”

Vũ Văn Hạo gật đầu, dẫn Thanh Dương đi tới cửa phòng tổng tài, chỉ nghe thấy bên trong một trận thanh âm đánh vỡ đồ vật.

Vũ Văn Hạo gõ gõ cửa, bên trong truyền ra một tiếng “Biến ”

Vũ Văn Hạo lắc đầu mở cánh cửa ra, đem Thanh Dương đẩy vào.

Trong phòng chỉ thấy một đồng hồ hỗn độn, mà Đông Phương Dục ngồi ở trước bàn cúi đầu trầm tư .

Cảm giác được có người tiến vào, tiện tay cầm lên một tập văn kiện trên bàn ném tới ” bảo cậu biến không nghe thấy sao?”

Thanh Dương nghiêng người tránh thoát văn kiện ném qua, nhẹ kêu lên một tiếng

“Cha...”

4. Chương 4

Nghe thấy thanh âm Đông Phương Dục ngẩng đầu.

Nhìn thấy Thanh Dương ủy khuất đứng ở bên cạnh, bên chân là tập văn kiện mình mới vừa ném qua.

Vừa định qua ôm hân an ủi, đột nhiên nghĩ tới một màn vào buổi sáng mấy ngày trước.

Vốn dĩ nhìn thấy Thanh Dương có tia vui mừng, nhưng lại sợ hãi sẽ nhìn thấy ở trong mắt Thanh Dương đối với mình có sự chán ghét.

“Dương Nhi, sao con lại tới đây?”

Đông Phương Dực đứng lên, xoay lưng về phía Thanh Dương lãnh đạm hỏi.

Thanh Dương thấy Đông Phương Dực đưa lưng về phía mình, cho rằng hẳn thật sự là không muốn nhìn thấy mình, trong lòng vô cùng khổ tâm.

Nhấp nhấp môi nói: ” Vũ Văn thúc thúc bảo con đến đón cha về nhà “

Thì ra vì Vũ Văn Hạo nói nên y mới đến gặp hân... Đông Phương Dực dùng sức nắm chặt hai tay, trong lòng đau xót.

Hóa ra Dương Nhi cũng không phải vì muốn gặp hân mới đến đây, chỉ là vì Vũ Văn Hạo yêu cầu.

” Qua vài ngày nữa hết bề bộn cha sẽ trở về.” Đông Phương Dực lạnh lùng nói.

Nghe được giọng nói lãnh đạm của Đông Phương Dực, Thanh Dương có chút không biết phải làm sao, trong ấn tượng của cậu, cha chưa bao giờ dùng loại ngữ khí này để nói với mình.

Nguyên lai cha, hẳn thật sự là không muốn nhìn thấy mình a.

Thanh Dương khổ sở cúi thấp đầu nói, trong lòng chua xót muốn rơi nước mắt, nhưng nhiều năm như vậy đến chính mình đã không có nước mắt để mà rơi nữa.

“Con biết cha không muốn nhìn thấy con, nhưng con chỉ là hy vọng cha chỉ yêu thương một mình con, con không muốn rời xa cha ...Sau này con sẽ không xuất hiện ở trước mặt cha nữa.”

Chậm rãi mở cánh cửa, xoay người đi ra ngoài.

Đông Phương Dực xoay lưng về phía nó mà ngây ngẩn người.

Thanh Dương cũng không có ghét hân như hân tưởng tượng, mà chỉ hy vọng mình yêu thương một mình nó, chẳng lẽ Thanh Dương cũng thích mình sao?

Vội vàng xoay người.

Cái gì ?

Không xuất hiện ở trước mặt mình nữa,

Làm sao có thể như vậy ?

Sau khi phản ứng lại đuổi theo ra ngoài cửa, Thanh Dương đã xuống lầu từ lúc nào rồi.

Trong lúc cuống quýt đuổi theo ra ngoài, mới phát hiện bên ngoài trời mưa to.

Không biết Thanh Dương sẽ đi hướng nào, Đông Phương Dực bảo tài xế lái xe tìm xung quanh.

Hơn một tiếng đồng hồ qua đi, gọi điện thoại về, quản gia nói Thanh Dương vẫn chưa có trở về.

Xe ở trên đường chạy chậm rãi chạy.

Đông Phương Dực phát hiện ở trạm xe đầu phố có đứa nhỏ mặc quần áo giống Thanh Dương như đúc, cứ như vậy ngồi bó gối trong mưa.

Vội vàng kêu tài xế dừng xe, hân tự mình mặc kệ mưa xuống xe.

Nhìn thấy Thanh Dương đáng thương ngồi xồm ở trạm xe.

Thanh Dương nhìn thấy Đông Phương Dực, cắn chặt môi dưới, đôi mắt mở to không chớp nhìn hân chăm chú.

” Cha...” Thanh Dương khẽ kêu.

Đông Phương Dực vội vàng ôm lấy Thanh Dương đang ngồi trên mặt đất kia đem vào trong xe.

Nhìn lại người trong lòng cả người quần áo ướt đẫm, Thanh Dương cả người lạnh buốt run rẩy, Đông Phương Dực cầm tấm lông trên xe bao lấy nó.

Thanh Dương lạnh đến sắc mặt tái xanh, cuộn người vào trong tấm lông, nhìn Đông Phương Dực, miệng không ngừng nói “Cha, đừng rời khỏi con, con sẽ ngoan ngoãn.”

Đông Phương Dực thật muốn hung hăng cho mình một bạt tai.

Hắn như thế nào lại để cho bảo bối của hắn chịu thống khổ như thế này.

Về đến nhà lập tức đem nó ôm đến phòng tắm, chuẩn bị bồn nước ấm để nó ngâm một chút.

Mở tấm lông ra, đem áo quần ướt sũng dán sát trên người Thanh Dương kéo xuống.

Nhìn nhìn một chút không xong, thân thể tinh tế trắng nõn, Đông Phương Dực cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, phân thân không tự kiềm chế dần dần ngẩng đầu.

Nhưng vừa nhìn Thanh Dương thân thể run rẩy như thế, lại thầm mắng mình quỷ hao sắc, vội vàng đem nó đặt vào bồn nước ấm.

Ngâm ở trong bồn nước ấm, thân thể lạnh run của Thanh Dương cũng dần dần ấm lại, thân thể từ từ hiện ra một màu hồng nhạt.

Thật thoải mái a !

Thanh Dương nhắm mắt lại ngả đầu trên thành bồn tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

Nguyên lai lạnh đến phát run cũng không để ý, bây giờ tinh thần trở lại bình thường nhớ ra, vừa rồi Đông Phương Dực đem mình cởi đến sạch trơn.

Xấu hổ mặt đỏ bừng.

“Umh...” khẽ rên một tiếng.

Một bên Đông Phương Dực chằm chằm nhìn Thanh Dương thấy nó tình hình đã khá lên, mới định rời khỏi phòng tắm.

Nghe thấy Thanh Dương thoải mái mà khẽ rên, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn hồng hồng ghé trên thành bồn, thân thể phấn hồng mềm mại rất mê

Đông Phương Dực liền cởi quần áo bước vào bồn tắm.

Thanh Dương đang nhắm mắt nghe thấy tiếng nước, sau đó cảm thấy phía sau dán lên một thân thể ấm áp.

Là cha a

Thanh Dương nhẹ nhàng ngả ra sau, dựa trên người Đông Phương Dực.

Đông Phương Dực đưa tay xoa nhẹ Thanh Dương dựa trên người hắn, từ cổ, ngực, rồi thắt lưng.

“Cha ..” Một trận run rẩy, Thanh Dương thở nhẹ ra tiếng.

“Umh, cha giúp Dương Nhi tắm rửa.” Đông Phương Dực tà tà cười.

Cầm lấy chai sữa tắm bên cạnh đổ vào tay, sau đó từ trên cổ Thanh Dương vẽ loạn xuống dưới.

“Uh...” Khi Đông Phương Dực hai tay lướt qua nụ hoa trắng mịn trước ngực Thanh Dương, làm cho Thanh Dương một thân nhẹ giọng phát ra

Đông Phương Dực liếm nhẹ lên vành tai Thanh Dương, một tay tiếp tục ở trước ngực nhẹ vân vê, tay kia chậm rãi trượt xuống phía dưới, lướt qua tiểu phúc, né qua hạ thân phần phần nộn nộn kia, tại bắp đùi thon mềm của hắn không ngừng vuốt ve.

“Umh, cha...” Thanh Dương quay đầu, gương đôi mắt mê man trong làn hơi nước nhìn Đông Phương Dực phía sau.

” Ngoan, cha giúp con tẩy rửa sạch sẽ a.” Nhìn Thanh Dương mê man, đôi mắt to tròn ngập tình dục, Đông Phương Dục hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Cả người Thanh Dương vô lực, mềm mại ngã ở trên người Đông Phương Dục.

Phân thân dưới thân trắng nõn vì động tình, từ từ dựng đứng.

Đông Phương Dục sau khi nhìn thấy, cười nhẹ ,

Thanh Dương nhất thời xấu hổ giấu mặt vào lòng Đông Phương Dục.

Đông Phương Dục lấy ngón tay chạm nhẹ vào đầu phân thân đã dựng thẳng lên rồi lập tức ly khai.

Dẫn tới phân thân cương cứng một đạo run rẩy, Thanh Dương không tự chủ được đem phần eo uốn lên, tựa hồ càng muốn tiếp cận tay Thượng Quan Mộc.

Đông Phương Dục trốn tránh, chỉ là nhẹ nhàng, một lần lại một mà công kích.

“Cha!” Thanh Dương bất mãn kêu lên, đỉnh đầu chậm rãi nhỏ ra vài giọt trong suốt.

“Được được, cha không đùa con nữa.”

Nhìn phân thân của Thanh Dương đã hoàn toàn đứng thẳng, Đông Phương Dục đưa tay cầm lấy nhẹ nhàng di chuyển lên xuống.

“Umh...” Thanh Dương phát ra một trận âm thanh khó chịu.

Tùy theo bàn tay cầm phân thân lên xuống luật động, Thanh Dương cảm thấy trong đầu một mảnh trống rỗng.

Hai tay chơi vơi ở trên không, muốn cầm chắc thứ gì đó, mở miệng thở dốc “Cha... Cha...”

Đông Phương Dục nhìn thấy bộ dạng động tình của Thanh Dương, đã không có biện pháp khống chế được dục vọng cực nóng của chính mình.

Đem Thanh Dương xoay người nâng lên, tách ra hai chân nó ra đặt ngồi lên đùi hắn.

Một tay đỡ sau lưng hắn, đem phân thân hai người nắm cùng một chỗ

Thật thoải mái a !

Thanh Dương bị khoái cảm đánh đến tan chảy ra.

Đông Phương Dục cầm hai phân thân dựa vào cùng một chỗ, không ngừng được vuốt ve , giống như thân thể di chuyển theo quy luật.

“Ô, cha... Cha... Dương Nhi...” Khoái cảm mãnh liệt khiến cho thân thể Thanh Dương ngây ngốc không cách nào phản kháng.

Mắt nhắm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đôi môi mềm rên rỉ phát ra tiếng.

“Dương Nhi ngoan... Chờ một chút... Chúng ta cùng nhau ra...”

Đông Phương Dục nhìn thấy Thanh Dương đã sắp đạt tới cao trào, tăng nhanh tốc độ dùng sức thở dốc.

“A...”

Đồng thời ở trong tay phóng thích, hai đạo chất lỏng bạch trọc ở trong bồn tắm khuếch tán.

Đông Phương Dục nhìn Thanh Dương lâm vào ngũ say, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, rồi nhẹ nhàng ôm nó ra khỏi phòng tắm.

5. Chương 5

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng ngủ.

Đông Phương Dực mở mắt ra cúi đầu nhìn nhìn Thanh Dương yên ổn ở trong ngực, khuôn mặt lạnh đạm hé ra nụ cười sũng nịch.

Nghĩ đến sự thân mật ngày hôm qua, cúi đầu nhẹ hôn lên trán người trong lòng.

“Umh...” Người ngủ trong lòng khẽ hừ một tiếng, bộ dáng hình như đã muốn tỉnh dậy.

Mi mắt khẽ rung chớp chớp, cuối cùng mở mắt ra.

Mờ mịt nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười sũng nịch trước mắt.

Đột nhiên...

” A ...!”

Hai má đỏ bừng lên, đem đầu chôn sâu vào trong ngực người trước mặt, hai tay chặt chẽ ôm lấy cổ.

” Ha ha, Dương Nhi, xấu hổ rồi sao?”

Đông Phương Dực nhìn thấy phản ứng đáng yêu của Thanh Dương, trêu ghẹo nói.

Ngày hôm qua hẳn trước cũng chưa từng nghĩ đến, có một ngày Dương nhi cùng hắn thân mật như thế.

” Ngoan, Dương Nhi, ngẩng đầu nhìn cha nè.”

Trước ngực một trận lắc đầu.

” Nhưng là cha có chuyện muốn nói với Dương nhi đó “

Trước ngực lại là một trận lắc đầu.

” Dương Nhi như vậy là hối hận rồi sao?”

Lại là một trận lắc đầu.

“Aiiii...”

Nhìn thấy trước mắt Đông Phương Dực không có biện nữa rồi, giả vờ làm ra bộ dạng thở dài.

Sau đó, cười chờ người trong lòng ngẩng đầu.

Quả nhiên,

Nghe thấy Đông Phương Dực đột nhiên thở dài Thanh Dương lập tức ngẩng đầu lên.

“Cha!”

Nhìn thấy Đông Phương Dực đang cười nhìn mình, Thanh Dương liền bắt mắt kêu lên.

” Được rồi, là cha có lỗi, cha không nên cười Dương Nhi.” Nhẹ giọng dụ dỗ, nâng gáy người trước mắt lên, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Đầu lưỡi liếm lộng đảo quanh cái môi đỏ mọng, thi thoảng khẽ cắn.

“Umh...” Thanh Dương rên rỉ mở rộng đôi môi.

Dường như đầu lưỡi quanh quẩn một chỗ như thăm dò, không kiêng dè tùy tiện dụ dỗ đầu lưỡi Thanh Dương cùng nó một chỗ quẩn lấy.

Thanh Dương đem cái lưỡi nhỏ bé dò xét sự xâm lấn từ bên ngoài vào, một trận run rẩy.

Đông Phương Dực mạnh mẽ khóa trụ thân thể mềm mại trong lòng, làm cho nhóc con càng một tiếng một tiếng rên rỉ.

Hai người kịch liệt mà vừa lại điên cuồng cắn mút, hôn sâu.

Một sợi chỉ bạc vương ở khóe miệng, “Cha...”

Đông Phương Dực buông Thanh Dương đang xụi lơ liễu mạng thở dốc ra, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nó, nhẹ giọng nói “Cha yêu Dương nhi nhất “

※※※※※

Sau khi tan học, Thanh Dương ổn định bước chân nhanh nhẹn chuẩn bị trở về nhà.

Từ sau khi cùng Đông Phương Dực cảm tình sáng tỏ, hai người trong lúc đó đã nhanh chóng hâm nóng tình cảm, lúc nào cũng dính vào một chỗ với nhau.

Mặc dù còn chưa có làm đến bước cuối cùng, nhưng Thanh Dương mỗi lần bị Đông Phương Dực vuốt ve khiến cho xụi lơ không có sức lực.

Sắp đến lúc tốt nghiệp trung học, Thanh Dương định trở về cùng Đông Phương Dực thương lượng chuyện đại học.

Dù sao lấy quan hệ bọn họ trước mắt mà nói, cậu cũng không muốn rời khỏi Đông Phương Dực quá xa.

Có khi hẳn thường xuyên nghĩ, cùng chính mình cha con ruột luyện ái đó là điều cấm kỵ đến tột cùng sẽ đi được bao xa.

Một khi đối mặt với áp lực bên ngoài, cha sẽ kiên trì được bao lâu đây.

Mặc dù quần gia cùng Vũ Văn Hạo đều ủng hộ việc thân mật của hai người, dù sao bọn họ cũng hết sức hiểu rõ Đông Phương Dực cùng Thanh Dương từ nhỏ đã chịu khổ cực, cũng biết bọn họ là thiếu tình thương.

Chỉ cần Đông Phương Dực cùng Thanh Dương cho rằng hai bên trong lúc đó rất hạnh phúc, như thế bọn họ sẽ vô điều kiện phản đối bọn họ.

Cho dù hiểu rõ đó là cấm kỵ.

Thanh Dương cũng không hiểu tình yêu thực sự là cái dạng cảm giác gì, cậu chỉ là đơn thuần mà nghĩ coi giữ Đông Phương Dực, muốn Đông Phương Dực chỉ cưng chiều, che chở một mình cậu.

※※※※※

Nhìn nhìn thời gian cũng đã nhanh đến mười một giờ nửa đêm, cha sớm nên về nhà, như thế nào còn chưa về nữa.

Thanh Dương đã quen khi ngủ bên người ấm áp, lần nữa xoa xoa hai mắt đang buồn ngủ.

Liên tiếp mấy ngày cha đều trở về lúc cậu ngủ say, buổi sáng cậu còn chưa có rời giường, người đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Đã là ngày thứ năm khuya như vậy còn chưa trở về.

Nghe được thanh âm ga ra truyền đến, Thanh Dương vội vàng chạy ra khỏi phòng.

※※※※※

Đông Phương Dực vừa về muộn xoa xoa đôi mày nhíu chặt đi vào phòng.

Hắn cũng biết Dương Nhi của hắn nhất định là sinh nghi rồi, dù sao tự mình không có nói một tiếng, là sớm đi tối về, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không thấy.

Nhưng hắn cũng có nỗi khổ tâm, chỉ nghĩ thuận lợi giải quyết nữ nhân kia, rồi cùng Thanh Dương nói rõ ràng.

Nếu không chuyện một khi công khai, Dương Nhi nhất định sẽ không tha thứ cho mình.

Mặc dù hắn bây giờ có thể xác định cảm tình Dương Nhi đối với hắn, nhưng hắn cũng không thể xác định tình cảm Dương Nhi đối với hắn có hay không sâu đậm đến có thể cùng hắn cùng nhau đối mặt viws hậu quả của sự cấm kỵ.

Phải chăng thật sự xác định trong cuộc sống tương lai chỉ chăm sóc nó một người bên cạnh, không có người khác nữa.

Nguyên là nghĩ chậm rãi chờ, thời gian dài Thanh Dương sẽ không ly khai hẳn nữa.

Nhưng ai từng nghĩ...

Cái người phụ nữa đáng chết kia...

Đông Phương Dực không ngừng được mắng, cả ngày bắt nhận lại bị nhận mỗ thương mỗ.

Nhất định đừng để hắn tìm được chứng cứ lừa gạt, nếu không cô ta tuyệt đối sẽ phải nhận lấy hậu quả báo thù của hắn.

” Cha “

Ngẩng đầu nhìn thấy Thanh Dương đứng ở trong thang lầu khuya như vậy còn chưa ngủ, rõ ràng là muốn xuống lầu.

“Dương Nhi, khuya như vậy như thế nào còn chưa ngủ?” Đông Phương Dực tiến lên ôm lấy nó, hướng phòng đi đến.

“Cha như thế nào khuya như vậy mới trở về, nhiều việc lắm sao?” Bị phóng tới trên giường Thanh Dương nhìn Đông Phương Dực đang cởi quần áo hỏi.

“Hả, umh, là có chút bận.” Nói xong cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm, trốn tránh ánh mắt nghi vấn không hề tín nhiệm Thanh Dương.

Trên giường Thanh Dương nhìn cửa phòng tắm đóng lại ngơ ngác lo lắng.

Một hồi tắm xong Đông Phương Dực lên giường, duỗi tay ôm nó, hôn nhẹ cái trán của nó lên tiếng chúc ngủ ngon, rồi đi vào giấc ngủ.

Kỳ thật Đông Phương Dực là đang trốn tránh Thanh Dương, hắn lo lắng lại nhìn đến ánh mắt Thanh Dương, hắn sẽ không tự chủ được mà đem chuyện nói ra.

Mà nếu như một khi nói ra, Thanh Dương tuyệt đối sẽ có cơ hội rời khỏi hắn.

Mình phải đem tình hình khả thi giải quyết cho sạch sẽ, tuyệt đối không thể để Thanh Dương rời khỏi bên người mình, cho dù là khóa trụ hắn cũng sẽ không ngại.

Thanh Dương rúc ở trong lòng Đông Phương Dực, trọn tròn mắt, buồn bực mà không có cách gì ngủ được.

Từ lúc cha trở về đến bây giờ, lại chưa có hôn cậu.

Từ sau khi xác định mối quan hệ, mỗi đêm đều đã hôn đến chính mình thở không nổi, cho đến xin tha mới bỏ qua mình, nhưng hôm nay...

Cha là có chuyện gì giấu mình đi.

Sau khi tan học Thanh Dương nhớ tới ngày hôm qua cư xử của cha không thích hợp, đón xe đến trước tập đoàn Sâm Uy.

Đi vào đại sảnh nhìn thấy Khúc Doanh hướng mình chào hỏi, cậu cười cười gật đầu.

Lần trước sau khi Vũ Văn Hạo mang Thanh Dương tới, Khúc Doanh liền nhận ra cậu là cậu nhóc lần trước đến tìm tổng tài.

Nguyên lai cậu dĩ nhiên là con của tổng tài mình, may là sự tình lần trước cậu không tính toán, nếu không chính mình còn có thể hay không ở lại công ty.

Vì vậy sau khi nhìn thấy cậu cũng không ngăn trở hay thông báo, nhìn cậu hướng thang máy đi.

Bước ra khỏi thang máy Thanh Dương đi đến phòng làm việc của cha.

Nhìn nhìn cửa phòng thư ký không có một bóng người, Thanh Dương đi qua, suy nghĩ trực tiếp đẩy cửa đi vào, làm cha một cái kinh ngạc vui mừng.

Song...

6. Chương 6

Dục, chúng ta tháng sau thật sự sẽ kết hôn sao?”

Mới vừa đẩy cánh cửa hé ra một chút, Thanh Dương nghe được một giọng nữ bên trong truyền ra, cậu dừng lại.

“Umh “

Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến.

Cha?

Thanh Dương sững sốt đứng tại chỗ.

“Thật không, Dục, em thật sự là yêu anh đến chết mất thôi.”

Nữ nhân kích động reo lên.

“Umh, tôi cũng yêu cô.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lần nữa truyền đến.

“Àm “

Thanh Dương nghe được những lời kia, cảm thấy mình như bị sét đánh tại chỗ.

Cha muốn kết hôn sao?

Cha không thương mình nữa rồi...

Khó trách cha mấy hôm nay khác thường như vậy.

“Thế em lúc nào có thể gặp mặt con trai anh, dù sao chúng ta sắp kết hôn rồi...”

Nữ nhân lại kích động hỏi.

” Nói sau đi.”

Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại lần nữa cắt ngang lời người kia.

“Nhưng mà...”

Người kia còn muốn hỏi, bị sắc mặt lạnh lùng của Đông Phương Dục dọa cho sợ không dám hỏi tiếp.

Kinh hoàng vì nghe được những lời này, Thanh Dương không còn nghe ra được trong lời nói của Đông Phương Dục có sự chán ghét và không nhẫn nại.

Buông cánh cửa đang vịn, xoay người rời đi.

Nếu như không phải người phụ nữ đáng chết trước mắt này, hẳn cũng không phải cùng cô ta vòng vo mấy ngày nay liên tục như thế, thật muốn trở về bồi Dương Nhi của hắn một trận, đứa nhỏ này quá mẫn cảm, bây giờ nhất định trong lòng cảm thấy rất nghi hoặc, mình mấy hôm nay đúng là lơ là đối với nó.

Kiểm chế bản thân đang kích động muốn giết người, Đông Phương Dục dần lòng chịu đựng để đối phó người trước mắt, nên không nhìn thấy người yêu quý của hắn, đang cách một cánh cửa thương tâm rời đi.

Thanh Dương hồn bay phách lạc về nhà nằm ở trên giường, nghĩ lại hơn ba năm qua, Đông Phương Dục đối với mình yêu thương chăm sóc.

Nghĩ lại trước đó không lâu hai người mới còn thân thân mật mật nằm ở trên giường vui đùa.

Tất cả cảm giác như vậy đã xa xôi.

Từ đầu đến cuối nghĩ không ra, cha như thế nào bỗng nhiên thay đổi nhanh như vậy.

Nhưng cũng hiểu được sau này sẽ có người cùng mình chia sẻ sự yêu thương của cha, mà người kia sắp trở thành mẹ kế của mình, đây so với mình có lẽ càng thêm gần gũi với cha hơn.

Chẳng lẽ mình vẫn muốn ở lại chỗ này, nhìn hai người ở trước mặt mình vui vẻ hạnh phúc sao.

Nghĩ tới đây trong lòng một trận đau đớn.

Tay phải túm lấy áo trước ngực, gắt gao đem thân thể co lại một chỗ, tựa hồ như thế có thể giảm bớt đau đớn trong lòng.

Đông Phương Dục buổi tối trở về, nhẹ nhàng mở cửa phòng, vào phòng tắm tẩy đi mùi phấn son trên người.

Hắn cũng không nhìn đến Thanh Dương trên giường vốn nên ngủ, đang mở mắt bị thương nhìn phòng tắm.

Nguyên lai trước hết cũng không phải chính mình nên buông tha.

Vốn dĩ bản thân từ đầu đến cuối không chiếm được hạnh phúc.

Nếu như sớm biết sẽ có kết quả như vậy, thà rằng mình không bao giờ thừa nhận hắn.

Nếu như sớm biết sẽ có kết quả như vậy, thà rằng mình không bao giờ hưởng thụ sự yêu thương che chở của hắn đến như vậy

Nếu như sớm biết rằng...

Bây giờ mình mới hiểu được, vốn dĩ tình cảm của mình đối với cha là sâu đậm như thế.

Cũng không phải chỉ hy vọng cha chỉ yêu thương mỗi mình, mà là hy vọng cha chỉ yêu một mình mình thôi, không có người khác, không quan tâm người khác...

Ra khỏi phòng tắm, Đông Phương Dục nhìn Thanh Dương đang ngủ say trên giường, hôn nhẹ lên trán nó, tâm trạng khó chịu cả ngày phải đối mặt với nửa nhân kia đã biến mất không còn.

Cả ngày nhớ mong đứa nhỏ vui tươi trước mắt, trong lòng tự thề, giải quyết xong người phụ nữ đáng chết kia, nhất định sẽ bồi thường cho nó thật tốt.

Thanh Dương bị ôm vào trong ngực, khóe mắt nhắm chặt, nước mắt chảy xuống thấm vào ga giường, biến mất, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì nữa.

“Cha a...” Trong lòng khê kêu.

Ngày thứ hai tìm được thầy hiệu trưởng, mới biết trường học đã đồng ý cử cậu đi du học đại học ở nước ngoài.

Sau một tuần trực tiếp tiến hành đào tạo, sẽ làm thủ tục nhập học, để có thể thích ứng với hoàn cảnh học tập cùng cuộc sống mới.

Bây giờ, cậu chỉ muốn nhanh sớm rời đi, không để mình nhìn thấy một màn sẽ làm cậu đau lòng lại thương tâm kia.

Quản gia nhà Đông Phương phát hiện gần đây, tiểu thiếu gia nhà mình tình trạng không thoải mái lắm, cơm ăn không vô, người càng ngày càng gầy.

Thường xuyên ngồi một mình ở ghế xô-pha phòng khách ngăn người nhìn chăm chú ngoài cửa, đôi lúc lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Chẳng phải lúc này tình cảm của tiểu thiếu gia cùng thiếu gia phát triển rất tốt sao, như thế nào về mặt lại biểu hiện như vậy, phải là về mặt vui tươi mới đúng chứ.

Thiếu gia gần đây cũng thường xuyên nửa đêm mới về nhà, sáng sớm đã vội rời đi.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra nhỉ, có lẽ nên tìm trợ lý Vũ Văn hỏi một chút mới được.

Dù sao một người quản gia hào hoa phong nhã ưu tú, cũng muốn bảo toàn tâm tình người nhà luôn vui vẻ, đảm bảo chắc chắn khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần.

“Dực “

Hiếm khi nghe thấy Vũ Văn Hạo nghiêm túc, Đông Phương Dực buông văn kiện trong tay, ngẩng đầu nhìn.

“Anh xác định bây giờ vẫn còn muốn giấu Thanh Dương sao, nghe quản gia nói, hình như dạo này nó có chút không thoải mái đó.”

Vũ Văn Hạo chặt chẽ nhìn Đông Phương Dực, cau mày hỏi hẩn.

” Không sao, còn có mấy ngày nữa thì có thể xác định rồi, chờ sự việc xong xuôi, tôi sẽ giải thích với Dương Nhi.”

Đông Phương Dực cũng rất lo lắng tình trạng của Thanh Dương, gần đây thân thể của nó càng ngày càng gầy.

Hẩn biết Thanh Dương nghi ngờ hẩn, nhưng sự tình vẫn chưa có kết quả, trước không thể nói với nó, bằng không nó tuyệt đối có thể sẽ rời xa mình.

“Nhưng...” Vũ Văn Hạo luôn có loại dự cảm không tốt, hẩn chung quy cảm giác được tình hình bây giờ tựa hồ không được tốt cho lắm.

“Hôm nay anh cùng về nhà ăn cơm đi, thuận tiện xóa đi nghi ngờ của Dương Nhi.” Đông Phương Dực cắt ngang lời hẩn.

Còn ba ngày nữa Thanh Dương sẽ ra nước ngoài, sau khi tan học, cậu ở lại trường thu dọn lại hết đồ dùng, tài liệu đem về nhà, phát hiện cha luôn luôn rất khuya mới về nhà, vậy mà giờ đã về rồi.

Thanh Dương lấy lại tinh thần, miễn cưỡng mỉm cười đối diện Đông Phương Dực cùng Vũ Văn Hạo ngồi ở phòng khách chào hỏi.

Vũ Văn Hạo nhìn Thanh Dương cười, âm thầm nhíu mày hỏi.

“Dương Nhi, sao hôm nay về muộn thế ?”

Ngược lại, là Đông Phương Dực không để ý, chỉ cần kiên trì thêm mấy ngày nữa, bảo bối của hẩn sẽ vui vẻ trở lại.

“Umh, trường học có một số việc.” Thanh Dương thản nhiên nói.

Trước mặt một trận khó xử, Vũ Văn Hạo nhìn chăm chăm vẻ mặt Thanh Dương nói :

“Mấy ngày nay công ty rất nhiều việc, cho nên cha cậu hơi bận, qua vài ngày sẽ hết thôi.”

Thanh Dương chỉ thản nhiên gật đầu.

Vũ Văn Hạo nhìn Đông Phương Dực nhăn mặt ý bảo hẩn chú ý.

Đông Phương Dực chỉ là cười cười nói “Ăn cơm thôi, bận thêm vài ngày nữa là ổn rồi, Dương Nhi không cần lo lắng đâu.”

Không phải hẳn không lo lắng phản ứng của Thanh Dương, chỉ là bây giờ hẳn chung quy không muốn đối mặt với bất cứ điều gì có thể mất đi Thanh Dương.

Bầu không khí trầm mặc xuống, ăn cơm xong, Thanh Dương ngẩng đầu nhìn Đông Phương Dục, Vũ Văn Hạo cùng quần gia ngồi ở trước bàn.

“Ba ngày sau con sẽ ra nước ngoài du học.”

Vứt xuống một trái bom, bùng nổ, khiến ba người trước mặt một trận ngốc lảng.

Thanh Dương thản nhiên liếc nhìn mọi người một cái, xoay người trở về phòng.

“Đứng lại ” Đông Phương Dục khôi phục lại vẻ mặt âm trầm lên tiếng.

Thanh Dương xoay người, nhìn Đông Phương Dục.

“Đây là quyết định khi nào ?” Đông Phương Dục gắt gao nhìn Thanh Dương trước mắt, tựa hồ muốn thông qua hai tròng mắt của nó, nhìn thấy suy nghĩ trong lòng nó.

” Vài ngày trước, nhưng chưa kịp nói với cha.” Thanh Dương thản nhiên trả lời.

” Không cho phép.” – Đông Phương Dục như phát điên, hẳn chưa từng nghĩ tới có một ngày Dương Nhi sẽ rời khỏi hẳn, dù chỉ vài ngày, càng huống chi là ra nước ngoài du học, trong vòng ba năm lại không trở về.

“Con đã quyết định rồi.” Nói xong xoay người rời đi.

Đông Phương Dục nghe thấy nó trả lời, trong lòng hoảng sợ, nếu như không nắm chặt được người trước mắt, có lẽ nó sẽ biến mất khỏi hẳn như ảo giác.

Xông lên nắm chặt cổ tay Thanh Dương, sắc mặt âm trầm nhìn nó.

“Con nói lại lần nữa xem.”

Thanh Dương chỉ thản nhiên lặp lại.

“Con đã quyết định rồi”.

Đã không thể chấp nhận hẳn cùng người khác thân mật, vậy chỉ có thể tự mình né tránh thật xa.

Ít nhất bản thân còn giữ lại được lòng tự tôn, chỉ cần nghĩ sự che chở sủng ái suốt ba năm qua của người đàn ông này, là do mình và hẳn có chung huyết thống mà thôi.

Vũ Văn Hạo nhìn Đông Phương Dục bọn hắn, nghĩ muốn tiến lên ngăn cản liền bị hắn đẩy ra.

Hung hăng túm cổ tay Thanh Dương kéo vào phòng, dùng sức ném nó lên giường, xoay người khóa kín cửa phòng.

7. Chương 7

“Cha...” Nhìn Đông Phương Dục hai mắt dần dần đỏ lên, Thanh Dương bất an kêu lên.

“Tại sao phải rời khỏi cha, tại sao...” Đem Thanh Dương bỏ nhào trên giường, hai tay bóp lấy cổ nó.

” Tại sao muốn bỏ mặc cha, không thể, không thể...” Đông Phương Dục điên cuồng kêu gào, cánh tay dần dần tăng thêm sức lực bóp lấy cổ Thanh Dương.

“Khụ, khụ...” Thanh Dương nhìn người trước mắt, phát hiện cha đã không còn lý trí, mà hai tay bóp ở trên cổ đã sắp làm cậu nghẹt thở.

“Cha... Khụ... Cha...a...” Một bên giãy dụa kêu lên, một bên dùng sức đẩy cánh tay trên cổ ra.

“Tại sao các người đều không chịu ở lại bên cạnh ta, tại sao... tại sao chứ...” Đông Phương Dực dường như nhớ tới lúc còn nhỏ, cha hắt bởi vì mẹ hắt qua đời, đối với mình bỏ mặc không để ý đến, mỗi ngày mỗi đêm bản thân nhỏ gầy phải chịu đựng cảnh cô đơn lạnh lẽo và sợ hãi.

” Không thể, không thể rời khỏi cha...” Đông Phương Dực hai mắt đỏ bừng gắt gao nhìn người trước mặt.

“Cha...” Động tác giấy dựa dần dần dừng lại, nhìn Đông Phương Dực lâm vào ưu sầu, Thanh Dương dùng chút sức lực còn lại hai tay nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt hắt.

Cảm giác trên mặt có chút ấm áp làm cho Đông Phương Dực từ từ lấy lại tinh thần..

Hắt như không tin vào mắt mình, ngây ngốc nhìn khuôn mặt trắng xanh của bảo bối,

Vội vàng buông hai tay ra, trên cần cổ một đường thâm tím đến dọa người.

Trời ơi, hắt như thế nào có thể làm thương tổn bảo bối của mình, hắt như thế nào có thể làm vậy chứ.

“Dương Nhi... Dương Nhi...”

Vội vàng nâng Thanh Dương trên giường dậy, không ngừng lung lay.

“Khụ... Khụ...”

“Dương Nhi... Dương Nhi...”

“Dương Nhi, cha chỉ có Dương Nhi thôi...”

Ôm chặt người trong lòng, Đông Phương Dực nghẹn ngào thấp giọng lẩm bẩm.

Đông Phương như vậy làm cho chính mình không có cách nào cự tuyệt được, Thanh Dương thương tiếc đưa tay mà vỗ về khuôn mặt hắt.

“Dương Nhi...”

Đôi cánh tay mạnh mẽ ôm chặt, hơi thở nóng rực phả bên tai, vành tai bị một mảnh ấm áp vây quanh.

Thanh Dương giấy dựa, muốn giấy ra khỏi cánh tay đang khóa chặt ở thắt lưng mình.

Đông Phương Dực bị nó giấy dựa làm cho tức giận thêm.

Không cho phép rời xa ta, không cho phép.

Hắt toàn tâm toàn ý chỉ muốn lưu lại Thanh Dương, cả đời không muốn nó rời xa, rút ra cà vạt trên người, đem hai tay Thanh Dương cột lại phía sau.

Hung hăng mút lấy cái cổ tinh tế lộ ra bên ngoài, đem quần áo trên người Thanh Dương xé toạc ra, thô lỗ vỗ về thân hình bóng loáng trước mắt.

“Cha... không nên...” Thanh Dương bị động tác thô lỗ của Đông Phương Dực làm cho sợ hãi kêu lên.

Đầu lưỡi nóng bỏng dọc theo yết hầu tinh xảo, trượt xuống xương quai xanh, trên thân thể mềm mại lưu lại ấn ký màu hồng.

Bàn tay to mang theo nhiệt độ đốt người ở bắp đùi trắng nõn khẽ vuốt ve qua lại, thỉnh thoảng di chuyển, tại cánh hông tuyết trắng xinh đẹp quanh quần một chỗ, hướng nơi thâm sâu thẳng thẩn thăm dò.

” A...” Thanh Dương dần dần bị khơi dậy tình dục rên nhẹ một tiếng.

Không đợi nó phản ứng, hai cánh hoa ở trước ngực mềm mại đã bị hung hăng gặm cắn mút lấy.

“A... Đau...”

” Dương Nhi ngoan, nói cho cha biết, con sẽ không rời xa cha đi.” Đông Phương Dực ngẩng đầu nhìn Thanh Dương đắm chìm trong tình dục dỗ dành.

Thanh Dương chỉ có thể vô lực thở hổn hển, hai tròng mắt mờ mịt chăm chú nhìn người trước mắt, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Thấy dưới người dưới thân không trả lời, bàn tay lớn dao động đột nhiên nắm lấy ngọc trụ đứng thẳng giữa hai chân, trên dưới thuần thực bao lấy mà trêu đùa.

Khoái cảm vọt thẳng tới tứ chi, Thanh Dương khó chịu vặn vẹo cái mông, trong miệng tràn ra thanh âm rên rỉ vụn vặt. (không liên tục J)

” Ngoan Dương Nhi, chỉ cần con đáp ứng, cha lập tức cho con...” Nhẹ nhàng dỗ dành, cúi đầu chạm nhẹ vào đôi môi đỏ mọng đang rên rỉ kia.

“Cha...” Hai tròng mắt ươn ướt chớp chớp, cậu đáng thương luyến tiếc nhìn Đông Phương Dục.

Đông Phương Dục bị thái độ đáng yêu của cậu làm cho tức giận, cúi đầu đem ngọc trụ ngậm lấy ở trong miệng.

“A... Không được... Umh... Cha... a...”

Bao vây lấy dục vọng run rẩy, nhẹ nhàng phun ra nuốt vào, đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng liếm lộng.

“A... Cha... Đủ... Đủ rồi... a...”

Đột nhiên một trận co rút, chất lỏng bạch trọc từ ngọc trụ phun ra, hai chân vô lực khép chặt, cả người như tê cứng.

Đông Phương Dục đem hai chân mảnh khảnh đang khép chặt tách ra, lộ ra cục huyết trắng nõn không ngừng co rút.

Thanh Dương khó chịu vặn vẹo thân thể.

Cử động vô tình nhưng lại làm cho Đông Phương Dục như muốn nổ tung, hạ thân căng cứng đã không nhịn được nữa.

Rất nhanh xé quần áo dưới thân ra, ngón tay dính dịch thể dò xét cục huyết, bị dị vật xâm lấn khiến cho cục huyết mẫn cảm co rút lại, ngón tay vừa mới tiến vào dò xét liền bị kẹp chặt.

“Dương Nhi, đáp ứng cha, Dương Nhi...” Đông Phương Dục đang kiểm chế dục vọng bản thân, không ngừng hỏi.

Tình dục bộc phát đã khiến ý thức của cậu trở nên mê hồ, chỉ có thể theo bản năng mà tiếp nhận .

Thần trí mê loạn không còn chú ý tới ngón tay trong cơ thể, đã tăng thêm một ngón, đang khuấy đảo ở nơi tư mật kia(này anh mới cho hai ngón để tham dò thôi J , nên giờ thêm 1 ngón nữa là 3 =))))))

Đông Phương Dục một người động thân, đem dục vọng trưởng đến phát đau hung hăng đâm vào cục huyết.

” A! Đau... Đau... Ra... Đi ra ngoài...” Đau nhức như bị xé rách nhanh chóng hướng toàn thân lan ra, Thanh Dương mặt tái mét nước mắt không ngừng rơi.

Rất chặt, nóng quá ...

Hắn... Không nhịn được rồi...

Bất chấp người dưới thân đang đau đớn, Đông Phương Dục một bên vỗ về chơi đùa ngọc trụ mềm mại, một bên chậm rãi di chuyển phân thân cực lớn trong cục huyết.

Thanh Dương không ngừng khóc nức nở, chịu đựng đau đớn phía sau.

Đây chính là cái việc mà người đàn ông thê sẽ sung ái mình sao?

Đau nhức không ngừng tăng lên, thân thể liên tục bị va chạm, nội tạng tựa hồ như muốn bị xé nát, Thanh Dương chỉ có thể khóc to

“Cha... Đau...”

“Đau... Cha... Tha Dương Nhi...”

“Đau... Đau quá...”

Đông Phương Dục trên người như phát điên đã không còn lý trí để ý tới người dưới thân người đang khóc to nữa, hung hăng ra vào, muốn đem dục hỏa trong cơ thể phóng ra.

Giữ chắc cái eo nhỏ nhắn của người dưới thân mà điên cuồng rút ra đâm vào.

“Dương Nhi... con là của cha... là của cha...”

“Không cho phép... không cho phép rời khỏi cha...”

Đông Phương Dục một tiếng kêu rên, đem dục vọng cực nóng bắn vào bên trong cơ thể Thanh Dương.

Cúi đầu nhìn thấy người dưới thân hai mắt đã gắt gao nhắm chặt mắt đi ý thức, khuôn mặt nho nhỏ tái nhợt không còn chút máu.

Mà cục huyết vừa rồi bị thương yêu, từng đạo bạch trọc kết hợp máu đỏ tươi không ngừng chảy ra.

Đông Phương Dục trên mặt một trận trắng bệch, đứng dậy cầm quần áo chạy ra khỏi phòng.

Hắn đã làm bảo bối bị thương rồi...

8. Chương 8

Thanh Dương giật mình tỉnh dậy nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện nơi này không phải là phòng của mình.

Vừa định ngồi dậy, một trận đau nhức từ dưới thân truyền đến.

Sắc mặt tái nhợt.

Nhớ tới cha ngày hôm qua đối xử thô lỗ với mình, trong lòng một trận đau đớn.

Cửa phòng khẽ dịch mở ra.

Quản gia bưng thức ăn đi vào.

“Tiểu thiếu gia cậu tỉnh dậy rồi à, mau ăn một chút gì đi.”

Đem thức ăn đặt lên bàn, nhẹ nhàng nâng Thanh Dương ngồi dậy.

Thanh Dương nhìn quản gia, ánh mắt mang theo nghi vấn.

“Thiếu gia tối hôm qua rời đi cũng không có trở về, dặn tiểu thiếu gia không được rời khỏi phòng.” Quản gia nhứ mày không tán thành nói.

Ngày hôm qua thiếu gia trước khi rời đi bảo ông tới dọn dẹp phòng.

Chính mình vừa mở cửa phòng ra, đã bị hình ảnh trước mắt dọa cho một trận ngất người.

Tiểu thiếu gia hai tay bị trói bất tỉnh ở trên giường, cục huyết sau khi bị xâm phạm cũng chưa tẩy rửa, dịch thể cùng máu tươi không ngừng chảy ra.

Thân hình mảnh khảnh trần như nhộng, trên người toàn dấu vết xanh xanh tím tím lưu lại.

Càng khiến người khác khiếp sợ hơn chính là vết bầm trên cổ.

Có thể tưởng tượng tiểu thiếu gia bị đối xử thô lỗ như thế nào.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, ông cũng không thể tin được, một người ưu nhã lãnh đạm như thiếu gia lại có thể đối xử thô lỗ với tiểu thiếu gia hắn vẫn luôn yêu thương che chở như thế.

Nhìn Thanh Dương trước mắt tinh thần ủ rũ, Đông Phương Lãm cảm thấy một trận thương xót.

Mặc dù mới sống chung với nhau ba năm, nhưng ông rất hiểu Thanh Dương vốn dĩ là đứa trẻ thiếu thốn tình thương cỡ nào.

Hôm nay lại bị chính cha mình đối xử nhẫn tâm như vậy, cậu nhất định rất đau lòng đi.

Không nhìn thấy ánh mắt thương xót của quần gia, Thanh Dương lúc này nhưng lại cảm thấy vô cùng thất vọng.

Lúc đầu có thể tiếp nhận cùng cha ruột cảm kỳ luyện ái, đã sớm biết sẽ có quan hệ thân mật như thế.

Chỉ là cậu chưa từng nghĩ đến Đông Phương Dực có thể đối xử thô lỗ với mình như vậy, mặc kệ cảm thụ của mình ra sao, chỉ lo phát tiết.

Vũ Văn Hạo nhìn Đông Phương Dực nửa đêm chạy ra khỏi nhà, vô lực nằm ở ghế sa lon.

Âm trầm chăm chú nhìn trần nhà cũng không nói năng gì.

Nguyên bản nửa đêm từ nhà Đông Phương, hắn một đường chạy như ma đuổi.

Anh cảm thấy quái lạ không hiểu ra làm sao đây.

Mặc dù anh không rõ lại xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tình hình này xem ra hình như là có chút nghiêm trọng đây.

Trước giờ chưa từng thấy Đông Phương Dực tinh thần sa sút như thế.

“Dực, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

Vũ Văn Hạo ngồi ở ghế sa lon đối diện Đông Phương Dực hỏi.

Chung quy muốn hắn nói cho mình biết là đã xảy chuyện gì, nhue thế mới có biện pháp giải quyết.

Thấy Đông Phương Dực vẫn là mắt tròn nhìn giữa không trung.

Vũ Văn Hạo lại một trận thở dài.

“Chính là chuyện Thanh Dương ra nước ngoài sao ? ”

Mới vừa nói xong phát hiện Đông Phương Dực thân thể một trận cứng ngắc.

“Như vậy anh bây giờ đi ra ngoài, là chứng tỏ đã đồng ý cho nó ra nước ngoài rồi sao?”

Vũ Văn Hạo tiếp tục đoán.

Đông Phương Dực mặt càng u ám.

“Như vậy là không có?”

Vũ Văn Hạo cũng chẳng còn hứng thú, đi đến trước mặt lôi hắn dậy.

” Anh nói mau đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Đông Phương Dực giương mắt nhìn nhìn hắn, lại ngã người nằm xuống.

Không phải hắn không muốn nói, mà là hắn căn bản nói không nên lời.

Muốn hắn nói như thế nào ? nói hắn đối xử thô lỗ với Thanh Dương, nói hắn như thế nào thiếu chút nữa bóp chết người hắn thì muốn yêu thương cả đời sao.

Vũ Văn Hạo vô lực không thể làm gì khác hơn, đi vào phòng gọi điện thoại cho quần gia.

Ra khỏi phòng Vũ Văn Hạo về mặt không tán đồng, nhìn người nằm ở trên ghế sa lon.

” Dực, anh như thế nào có thể hồ đồ như vậy chứ.”

Nói xong cầm lấy áo khoác đi ra cửa, lưu lại người nằm ở ghế sa lon tiếp tục ngẩn người .

Vũ Văn Hạo nhìn Thanh Dương co rúm trên giường không nói, đột nhiên có loại ý nghĩ, đây thật đúng là hai cha con mà.

Có chuyện đều giấu ở trong lòng, khiến người khác vì bọn họ gặp đến độ xoay vòng vòng.

Ngồi vào bên giường, Vũ Văn Hạo nhẹ nhàng kéo người chôn ở trong chăn ra.

“Tại sao muốn ra nước ngoài du học ? Hơn nữa lại đột nhiên như vậy hử ?”

” Cha cháu bây giờ còn trốn ở nhà của chú, không ăn không uống, không nói một lời, rốt cục đây là làm sao vậy?”

Anh bắt đầu dĩ muốn thân cận để hiểu rõ sự tình, nhưng hai người như thế nào không được tự nhiên như vậy.

Cho dù anh đã biết tình hình lúc đó, nhưng dù sao không biết nguyên nhân gây ra, anh cũng không phải thần tiên có thể biết hết mọi chuyện.

Thanh Dương mở chăn ra nhìn Vũ Văn Hạo bên giường.

” Cháu biết cha muốn kết hôn rồi.”

“Hả” Vũ Văn Hạo một trận ngốc lẳng nhìn nó.

“Cháu như thế nào có thể biết thế?”

Dực không phải nói, giấu nó rồi sao?

Thanh Dương vừa rồi không nói rõ, Vũ Văn Hạo khó hiểu hỏi “Sau đó thì sao ? ”

“Cho nên cháu muốn ra nước ngoài.”

Thanh Dương nhẹ giọng nói.

” Nhưng hai chuyện này có quan hệ gì sao?”

Vũ Văn Hạo lại càng khó hiểu.

Anh xem ra Đông Phương Dực muốn kết hôn chỉ là cái cớ, muốn để cho nữ nhân kia buông lỏng phòng bị mà thôi.

Trên thực tế Đông Phương Dực, hẳn căn bản không có khả năng kết hôn, huống chi hẳn còn yêu con hẳn như vậy.

Hơn nữa hai chuyện này cũng là không phải không có cách giải quyết a.

“Cháu không muốn nhìn thấy cha cùng người khác kết hôn, cho nên cháu muốn ra nước ngoài du học.” Thanh Dương ảo não nói, người này như thế nào ngu như vậy. (uly bé đang nói ai ngu vậy ? là cha bé hay là Vũ Văn thúc thúc a ~~)

“Nhưng cha cháu sẽ không kết hôn a.”

Vũ Văn Hạo vẫn không hiểu.” Quên đi, cháu hay là đem nguyên nhân chuyện này nói rõ ràng đi.”

Bị hai cha con nhà này hành hạ Vũ Văn Hạo cũng cảm thấy chỉ số IQ của mình có vấn đề rồi, cuốn tới cuốn lui cũng tìm không được mấu chốt của sự việc.

Ba chân bốn cẳng chạy về nhà, Vũ Văn Hạo sắp bị cha con Đông Phương Dực cười cho mất mặt rồi.

Sự việc rõ ràng đơn giản như vậy, lại bị bọn họ làm cho phức tạp lên.

Hai người đều một lòng vì nghĩ cho đối phương, lo lắng đối phương có thể sẽ thay lòng đổi dạ, sẽ chịu không được hậu quả cấm kỵ này.

Kết quả vốn dĩ chuyện có thể dễ dàng giải quyết,thiếu chút nữa làm cho hai người vì vậy mà tách ra.

Cũng quá đáng giá đi.

Nhưng vừa nghĩ đến Thanh Dương, anh liền một trận run rẩy.

Ồi...

Ai đã khiến mình đồng lõa với Đông Phương Dực lừa gạt hắn đây.

Hy vọng sau này Dực phát hiện sẽ không đem chính mình lột da đây chứ.

Nhìn người đàn ông vẫn nằm ở trên ghế sa lon sững sờ âm trầm, Vũ Văn Hạo thu hồi ánh mắt nhẹ nhõm trên mặt.

” Dực, ta đã đến xem qua, Thanh Dương đã không có việc gì nữa rồi.”

Những lời này đem người đàn ông đang sững sờ, lập tức dời lực chú ý quay lại.

“Thời gian trước anh vẫn luôn trốn tránh Thanh Dương, buổi tối trở về đã khuya, buổi sáng lại thức dậy sớm, cho nên Thanh Dương có chút nghi ngờ” ác ý dừng một chút nhìn về phía hắn.

Đông Phương Dực lo lắng nhìn anh.

“Có một ngày sau khi tan học nó đến công ty tìm anh, kết quả...” Vũ Văn Hạo vẽ mặt trầm trọng.

“Kết quả như thế nào?” Hắn đã nói bảo bối của hắn như thế nào sẽ vô duyên vô cớ muốn rời khỏi mình, nhất định là nó đã biết chuyện gì rồi đi.

Nếu như để hắn biết là ai tiết lộ ra khỏi miệng, thế nào cũng phải cho hắn một cái nhìn thật lợi hại, Đông Phương Dực oán hận nghĩ.

“Kết quả ngày đó nó đến công ty, vừa lúc nghe được Từ Li ở trong phòng làm việc của anh nói chuyện, sau đó anh còn đáp ứng cô ta cùng cô ta kết hôn, hơn nữa lại là tháng sau.

Kết quả Thanh Dương liền nghĩ đến anh sẽ không còn thương nó, muốn cùng người khác kết hôn, hơn nữa biểu hiện của anh vài ngày trước đó, cho nên nó mới đáp ứng đề cử của trường học, sẽ đi nước ngoài du học.”

Vũ Văn Hạo chậm rãi nói, ha ha, thật sự là khó có được cơ hội nhìn thấy Dực bộ dáng chật vật giống con rùa như thế.

“Sau đó, cậu cùng nó giải thích rõ ràng rồi sao?” Đông Phương Dực sững sờ, vội vàng hỏi.

“Umh, tôi có cùng nó giải thích, bởi vì Từ Li vu oan đứa bé trong bụng là của anh, muốn có thời gian làm xét nghiệm ADN.

Ngày đó anh sợ dĩ có thể đáp ứng cùng cô ta kết hôn, chỉ là đơn thuần muốn cô ta buông lỏng đề phòng, trì hoãn thời gian để ngừa cô ta làm chuyện không hay.

Tất cả mọi người đều biết đứa bé kia tuyệt đối không phải của anh, nguyên bản chỉ cần kéo dài thời gian làm xong xét nghiệm, sau đó có được chứng cứ liền có thể khởi tố cô ta.

Hơn nữa giấu nó chỉ là lo lắng vạn nhất sự việc không bị khống chế, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của các người.

Nó bây giờ cũng có thể hiểu, để anh an tâm xử lý Từ Li, không cần lo lắng cho nó nữa.” Lại dừng một chút nhìn về phía hắn.

Chỉ đến khi nghe Vũ Văn Hạo nói, Đông Phương Dực vẽ mặt âm trầm mới sáng lạn trở lại.

Nếu đã giải thích rõ ràng rồi, vậy hắn có thể trở về gặp Dương Nhi rồi.

9. Chương 9

Trong công ty mọi người có thể cảm giác được, ba năm tới lâu 37 mỗi ngày sẽ tràn ngập không khí của áp thấp nhiệt đới, một chút không cẩn thận, hỏa long sẽ bộc phát liền.

Lúc này, hỏa long đang âm trầm chăm chú nhìn tấm hình trên bàn, người trong tấm hình tươi cười vô cùng sáng lạn.

Đông Phương Dục ôn nhu mà vỗ về khuôn mặt tươi cười trên tấm hình, trong lòng một trận khổ tâm.

“Dương Nhi, con chừng nào mới có thể trở về.”

Nghĩ đến ba năm không được gặp thiên hạ trong lòng, Đông Phương Dục hận không thể hung hăng đánh Vũ Văn một trận.

Lúc đầu chính mình vốn là muốn trở về gặp Dương Nhi, kết quả Vũ Văn lại nói

“Nhưng là Thanh Dương bảo tôi nói với anh, nếu như chuyện không thuận lợi giải quyết, nó không muốn nhìn thấy anh.”

Đông Phương Dục chỉ có thể kiềm chế xúc động muốn chạy vội về nhà, tạm thời ở lại nhà Vũ Văn Hạo.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện chạy về nhà, lại không nhìn thấy Thanh Dương đâu cả, chỉ nhìn thấy một phong thư Thanh Dương để lại.

Đơn giản là một phong thư, chính mình tràn ngập chờ mong, đợi một ngày lại một ngày, một năm lại một năm nữa.

Hai năm, thời gian còn có hai năm nữa thôi.

Cửa phòng tổng tài vừa mở, thư ký đã sắp khóc đi ra.

Đã sớm nên xử lý một đồng văn kiện, mà tổng tài nhưng lại ở trong phòng làm việc phát ngốc ra như thế, ôiii..., trợ lý Vũ Văn rất cuộc đi đâu rồi chứ?

Cửa thang máy mở ra, thư ký mắt mở to nhìn nhìn, hy vọng có thể là trợ lý Vũ Văn nghe được khẩn cầu của cô mà xuất hiện.

Trong thang máy một người con trai tuổi còn rất trẻ đi ra, sau khi nhìn thấy cô, hướng cô hé ra một mặt cười mê người.

A, là hắn.

Ba năm qua, thỉnh thoảng lại thấy tổng tài nhìn tấm ảnh của hắn địa mà ngẩn người.

Cứu tinh a.

Người con trai trực tiếp lướt qua cô đẩy cửa văn phòng làm việc ra đi vào.

“Không phải đã nói, ai cũng không được quấy nhiễu ta rồi sao?”

Nghe được tiếng đẩy cửa Đông Phương Dục cũng không ngẩng đầu lên nói.

Hắn đang ôn nhu nhìn người con trai trong tấm hình, tưởng tượng nó như đang ở trước mặt mình...

Sau lưng truyền đến hơi thở ấm áp.

Một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cổ mình, vành tai bị một trận ấm áp vây quanh.

Ai?

Vừa định quay đầu...

“Cha...” Một tiếng kêu nhẹ nhàng từ sau lưng vang lên.

“Hả ”

Dùng sức giãy khỏi cánh tay trên cổ, xoay người.

Người trong tấm ảnh đích xác đã xuất hiện chân thật trước mặt mình rồi sao.

Dùng sức ôm lấy người trước mắt, hung hăng hôn lên đôi môi tưởng niệm đã ba năm, đầu lưỡi cùng nhau giao triền, cùng nhau mút vào, hai bên hòa lẫn vào nhau mà nuốt vào mật ngọt, phân không rõ là ai, thẳng đến thống khoái bất quá không thở nổi mới tách ra, mang theo cả sợi chỉ bạc dâm đẳng mê hoặc.

“Dương Nhi, Dương Nhi...” Đông Phương Dực một bên thấp giọng lẩm bẩm, một bên tiếp tục hôn xuống phía dưới cổ Thanh Dương.

Nhẹ ngửa đầu tùy ý Đông Phương Dực hôn xuống phía dưới, Thanh Dương nâng tay đem quần áo Đông Phương Dực từ đai lưng xé ra.

Thô lỗ tháo ra khuy áo, cho đến đem áo cởi xuống, rồi sau đó xuống phía dưới chuẩn bị tháo dây lưng.

Hơi thở nặng nề lại cấp bách.

“Ngoan, Dương Nhi, đừng nóng vội...” Đông Phương Dực một bên trấn an hôn, một bên đưa tay nhẹ nhàng an ủi niết niết nụ hoa trắng nõn trước ngực đã dựng đứng của nó.

Ba năm không gặp, trong lòng vẫn là chịu không nổi khiêu khích.

Đem người trong lòng ôm lấy phóng tới trên bàn, nhẹ nhàng hôn thiên hạ trong lòng, nhẹ nhàng cởi ra quần áo thiên hạ trong lòng, chỉ chốc lát sau thiên hạ trong lòng đã xích lõa nằm ở trên bàn. (a ta đi bệnh viện tiếp máu đây * ôm mũi chạy đi*)

“Cha...” Thanh Dương không yên giãy dựa vài cái, không nghĩ nhưng lại dẫn tới Đông Phương Dực khó chịu kêu rên

“Dương Nhi, đừng nhúc nhích!” Hắn không nghĩ quá thô lỗ.

Đông Phương Dực cởi quần áo chính mình, môi lại chậm rãi hôn Thanh Dương, trong chốc lát ngậm lấy nụ hoa đỏ rực ở trước ngực, một tay vuốt ve một cái nụ hoa đỏ rực khác, một tay kia trượt xuống phía dưới vuốt ve ngọc trụ đã yếu ớt ngẩng đầu, hết sức nhẹ nhàng mà vuốt ve, trêu chọc.

“Cha... Cha... Umh... Umh... a...” Thanh âm không kiềm chế được từ miệng Thanh Dương phát ra.

Đột nhiên kinh hô một tiếng “A!” Cha dĩ nhiên đã ngậm lấy dục vọng của mình rồi...

Trên mặt nhất thời đỏ bừng một mảng, trong lòng vừa xấu hổ vừa ngọt ngào.

“Dương Nhi.” Nhìn người trước mắt từ từ nhắm mắt lại hưởng thụ, động tác trên tay đột nhiên gia tăng.

“Cha... Cha... Dương Nhi... Không được rồi...”

“Ngoan... Lập tức sẽ tốt thôi” vừa nói động tác vừa nhanh hơn một chút.

“A!” Chật lảng bắn ra phun đầy tay Đông Phương Dực.

“Cha... Cha...” Cảm thấy sau lưng một ngón tay xâm nhập, nhớ tới đau đớn lần trước, Thanh Dương không khỏi có chút cứng đờ.

“Dương Nhi, thả lỏng, cha sẽ không thương tổn con nữa đâu.”

Một bên dùng một ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc cục huyết của Thanh Dương, một bên không ngừng khuếch trương nó .

“Nhưng mà... Umh... Umh...” Thẹn thùng nhìn Đông Phương Dực, cảm nhận được ngón tay phía sau lướt động, dục vọng mới vừa phát tiết qua lại có xu hướng ngẩng đầu lần nữa.

Cuối cùng, Đông Phương Dực đem ba ngón tay thuần thực khuếch trương nụ hoa mềm mại đang hé nở của thiên hạ mà thăm dò, tìm kiếm .

“Cha... Unh... cha.... Umh... a...”

” Là ở đây sao? Dương Nhi.” Mỉm cười trêu chọc, lúc nhẹ nhàng lúc hung hăng ấn xuống điểm mẫn cảm kia, rồi sau đó thông thả rút ngón tay ra.

“Umh... Cha... Khó chịu...” Ngón tay rời đi khiến cục huyết truyền đến một trận trống rỗng, khó chịu vặn vẹo thân thể, nhìn người đàn ông trên người cầu xin.

“Cha đây liền đến thỏa mãn bảo bối!” Vừa nói, động thân đem dục vọng đã sớm muốn bùng nổ chậm rãi tiến vào trong cơ thể Thanh Dương.

“Cha..., Dương Nhi đau, đau a...” Đột nhiên bị tiến vào, khiến cục huyết một trận đau đớn, co rút lại, Đông Phương Dục cảm thấy dục vọng của mình sắp bị kẹp chặt, mồ hôi lạnh theo trán toát ra.

Nhưng khi nhìn thấy thiên hạ dưới thân đau đớn mà khóc, nhất thời dâng lên trù ẻo, đành phải chịu đựng cơ thể sắp nổ tung, nhìn xuống dục vọng.

“Dương Nhi ngoan, chờ một chút sẽ tốt thôi. Thả lỏng thân thể, đến, Dương Nhi thả lỏng thân thể.”

Thanh Dương nghe lời dần dần thả lỏng thân thể, đau đớn hình như thật sự giảm bớt, cảm giác một cổ tê dại dần dần từ chỗ hai người kết hợp dâng lên, thắt lưng không ngừng đang đưa kịch liệt, muốn đạt được càng nhiều khoái cảm.

Cảm thấy thân thể Thanh Dương đã thích ứng, Đông Phương Dục bắt đầu trêu sáo dục vọng chính mình, từng đợt khoái cảm dâng lên khiến hai người không ngừng rên rỉ.

“Cha... Umh... Umh...”

“A... Dương Nhi umh...”

“Cha... Chậm... Chậm một chút... Dương Nhi... Không... Không được rồi...”

” Lại... lại qua một chút ”

Thanh Dương cả người run lên, chất lỏng phun ra nóng rực, cục huyết xiết chặt, Đông Phương Dục kịch liệt di chuyển vài lần rồi cũng đạt tới cao trào, đem nóng bỏng trong người bắn ra.

Ôn nhu chăm chú nhìn thiên hạ ở dưới thân

“Dương Nhi, cha yêu con.”

“Thanh Dương cũng yêu cha.” Không biết là ai dựa vào ai trước, lời lẽ gắt gao dán cùng một chỗ, dục vọng mới vừa qua cao trào lại dần dần thức tỉnh, tiếp theo truyền đến một trận thổ gập cùng rên rỉ.

“Cha ... nhanh... nhanh một chút... không... chậm... chậm một chút...”

“Dương Nhi... Dương Nhi...”

“Cha... Không... Không được... rồi...”

Đông Phương Dục lưu luyến thân thể dưới thân không ngừng ra vào, thẳng đến khi người trong lòng ngắt đi.

Ôn nhu ôm lấy thiên hạ đang mê man, chậm rãi đi vào phòng nghỉ ngơi.

Thân thể thoải mái này vô luận bao nhiêu lần, chính mình chung quy không đủ.

10. Chương 10

Bên ngoài tòa nhà màn đêm buông xuống, bên trong phòng nghỉ lầu ba mươi bảy nhưng lại là bầu không khí yên tĩnh.

Nhìn Thanh Dương trên giường mê man, Đông Phương Dục yên tâm không có việc gì.

Ba năm qua, lúc nào trong mơ cũng nhớ tới tiểu tử vui vẻ trước mắt kia, cũng có chút lo lắng nó sẽ vì thô lỗ lần trước mà cự tuyệt hẳn.

Hôm nay tất cả nhưng lại như trong mơ.

“Umh...”

Thiên hạ mê man không biết mơ thấy cái gì, hơi hơi nghiêng qua thân thể.

Nguyên bản chắn mỏng che khuất hạ thân lộ ra thanh lương phía dưới.

Đông Phương Dực nhìn thấy thanh lương trắng nõn lộ ra, hạ phúc lại một trận kích động.

Vươn tay nhẹ nhàng mơn trớn tiểu hoa cúc mềm mại sưng đỏ, phủ lên bạch trọc trong suốt, ngón tay ở trên cánh hoa nộn nộn không ngừng trêu chọc xung quanh.

“Umh...”

Thiên hạ trên giường nhẹ nhàng run rẩy, cái mông nhỏ trắng nõn hướng ngón tay tiếp cận qua lại.

Đông Phương Dực tà tà cười.

Bảo bối không phải ta không thương tiếc người, đây chính là người tự tìm nha.

Ngón tay liền lưu lại chất lỏng trong cơ thể nhẹ nhàng xuyên rồi đi vào, tay kia vỗ về nụ hoa non nớt trước ngực.

” A... Cha...” Mới vừa đi vào, thân thể không thoải mái khiến cho bảo bối trên giường hô lên một tiếng.

Sau đó phân thân không tự chủ tùy theo động tác ngón tay trên dưới mà đóng đưa.

Phía sau cúc huyết lại thêm một ngón tay tiến vào, uốn lượn khuấy đảo bên trong lục lợi, tìm kiếm điểm thần bí.

“Umh...”

Người trong lúc ngủ mơ, rốt cục uể oải mở mắt, mờ mịt nhìn người trước mắt.

“Cha, Thanh Dương rất mệt...”

Thấp giọng làm nũng, hy vọng người trước mắt thương yêu sẽ bỏ qua cho mình.

” Ngoan, cha cũng không để Dương Nhi phải mệt đâu, cho nên Dương Nhi chỉ cần ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, hết thấy giao cho cha là được.” Nhìn thấu mục đích người trước mắt, Đông Phương Dực rút ngón tay ra cười tà nói.

Thanh Dương dẫu môi, như thế nào có thể bất động đây chứ.

Nhiệt độ bên trong dần dần lên cao.

Đem chân Thanh Dương gác trên vai, hạ thân cương cứng chậm rãi cắm vào cúc huyết nộn nộn sưng đỏ.

“Umh... Cha... a...” Chậm rãi đi vào đối với Thanh Dương mà nói quả thực là một loại giày vò, khiến người ta không nhịn được có chút thích thích.

Thấy người trước mặt ngừng động tác, Thanh Dương không nhịn được nhẹ nhàng di chuyển hạ thân.

Một trận tê dại từ cúc huyết hướng thân thể tản đi khắp cơ thể.

“Cha, chuyển động một chút, a ”

“Không phải rất mệt sao?” Đông Phương Dực nhìn động tác xấu hổ của nó nói.

“Cha, cầu người...” Không ngừng ở trên người hắn nhẹ nhàng di chuyển, không ngừng cọ sát.

“A...”

Bởi vì động tác của nó không ngừng cọ sát khiêu khích, rốt cục làm cho Đông Phương Dực không nhịn được, hung hăng bắt đầu rút ra xuyên vào.

Mỗi một lần đều xuyên vào đến rất sâu, làm cho Thanh Dương từng đợt kêu to.

“Cha, chậm một chút... Chậm một chút...”

“Umh, không được... Chỗ ấy không được ”

Bị cường nghẹn thô ráp tại điểm mẫn cảm xuyên xỏ, Thanh Dương đã chịu không nổi cảm xúc mãnh liệt thét chói tai .

Phân thân trước người không được vuốt ve cũng càng ngày càng dựng đứng lên, càng ngày càng nóng, tùy theo từng trận phía sau rút ra xuyên vào không ngừng run rẩy .

“Không được, Rất nóng... Cha... Rất nóng a ”

Tốc độ phía sau càng lúc càng nhanh, rốt cục cục huyết ở chỗ sâu nhất khoái cảm từng đợt dâng trào.

Điểm mẫn cảm liên tục bị xuyên trúng, thân thể một trận cứng đờ, phân thân phun ra chất lỏng bạch trọc trong suốt.

Cho đến khi hai người rốt cục đạt đến cao trào, mới song song tiết ra.

Đông Phương Dực ôm lấy bảo bối toàn thân vô lực đi đến phòng tắm tẩy rửa sạch sẽ, sau đó đưa bảo bối phóng tới trên giường.

“Bảo bối, đói bụng đi.” Hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn hồng hồng, nhặt lên quần áo vứt trên mặt đất giúp nó mặc vào.

“Cha, về nhà sao?”

Quản gia nhà Đông Phương đang chuẩn bị bữa tối cho thiếu gia.

Từ ba năm trước tiểu thiếu gia ra nước ngoài du học, cuộc sống của thiếu gia trở nên rối tinh rối mù.

Ăn rất ít, ngủ cũng ít, thường xuyên một mình đứng ở trong phòng hai người mà ngẩn ngơ.

Trước cổng truyền đến thanh âm xe hơi đi vào, Đông Phương Lãm vội vàng hướng phía cổng đi ra.

Ba năm qua thiếu gia tâm tình càng ngày càng âm trầm, hôm nay vậy mà trên mặt lại tươi cười thế kia.

Chẳng lẽ có chuyện gì vui sao.

Đông Phương Dực đi vòng qua đầu xe mở cửa xe ra, đem Thanh Dương vô lực ngồi ở trên ghế ôm xuống xe.

Hai tay ôm cổ cha, nhìn trước cửa mở rộng, quản gia một bộ không dám tin.

Thanh Dương vẫy tay, lộ ra vẻ mặt nghịch ngợm

“Hi, quản gia gia gia ”

“Hả, tiểu thiếu gia cậu đã trở về rồi sao.”

Nguyên bản nhìn thấy thiếu gia từ trên xe ôm xuống một người thiếu niên, quản gia còn tưởng rằng thiếu gia đã thay đổi tình cảm rồi.

“Quản gia gia gia, con đã sớm tốt nghiệp rồi.” Thanh Dương bị Đông Phương Dực ôm vào nhà hướng theo quản gia ở phía sau nói.

“Thật không, thật tốt quá, cậu không biết ba năm này, cuộc sống thiếu gia trải qua thật sự là kém cực kỳ” nhìn thấy Thanh Dương trở về, quản gia hào hoa phong nhã nghiêm túc vậy mà trở nên lấm cộm đứng lên.

” Chú Lãm ” Đông Phương Dực càng nghe càng khó chịu ngăn cản nói.

“Ha ha, ta đi chuẩn bị đồ ăn.” Quản gia cười cười hướng phòng ăn đi tới.

“Cha, Thanh Dương cả đời sẽ ở bên cạnh cha.” Thanh Dương ôm cổ của hắn nói.

Đông Phương Dực kích động hưng hăng hôn lên môi nó.

Hai người liền đứng ở phòng khách ôm hôn, cùng nhau trao đổi nước miếng.

“Thiếu gia... Ăn... Ăn cơm thôi.” Quản gia vọt vào phòng khách liền lui về phòng ăn.

Khó trách thiếu gia tâm tình tốt như vậy

Nguyên lai...

Đông Phương Dực ôm Thanh Dương đi tới phòng ăn, trực tiếp đặt ở trên đùi.

“A, cha..., khó chịu...” phía sau hoan ái quá độ không cách nào thừa nhận sức nặng của thân thể, ôm sát cổ Đông Phương Dực không chịu ngồi xuống.

Khó trách thiếu gia lại ôm tiểu thiếu gia như vậy.

Nguyên lai...

Ha ha, xem ra áp thấp nhiệt đới nhà Đông Phương rất cực biến mất rồi.

Ha ha, xem ra trợ lý Vũ Văn rất cực có thể đường đường chính chính mà đi dưới ánh mặt trời rồi.

Trong lúc Đông Phương Dực ngủ mơ cảm giác trên mặt một trận nhẹ nhàng đụng chạm, tay lướt qua, chỗ ấy hơi ngứa.

Bên người truyền đến một trận cười khẽ.

Đưa tay ôm lấy thiên hạ nghịch ngợm, mở mắt hôn đôi môi mềm mại kia

“Dương Nhi không mệt sao?”

Mỗi lần hoan ái đến cuối cùng, lúc nào nó cũng đều ngất xỉu.

“Cha” bảo bối trong lòng nhỏ giọng làm nũng.

Đông Phương Dực buồn cười mà nhìn người trước mắt, mỗi khi nó có yêu cầu, chung quy sẽ hướng hấn nhỏ giọng làm nũng.

“Cha, Vũ Văn thúc thúc nói tháng sau cùng nhau đi nước ngoài du lịch.” Từ khi du học rồi trở về đã bốn năm, cậu cũng không rời khỏi bên người Đông Phương Dực.

Hai người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, cùng nhau đi làm, cuộc sống trôi qua vừa ngọt ngào vừa yên bình.

” Con muốn đi sao?” Đông Phương Dực hỏi.

“Umh, con muốn cùng cha đi.”

————chính văn hoàn————

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1: Thư Của Thanh Dương

Cha!

Trong khi cha nhìn thấy bức thư này, Thanh Dương đã ra nước ngoài du học rồi.

Xin cha đừng tức giận, Thanh Dương rất yêu cha.

Ba năm trước, Thanh Dương tự hào nhất chính là có cha luôn yêu thương che chở, khiến Thanh Dương bởi vì cha cảm giác hạnh phúc.

Thanh Dương vô cùng, vô cùng yêu cha, tình cảm đó không riêng gì là tình cảm cha con, mà còn là tình yêu, là muốn tình cảm chân thật này sẽ thật tâm chờ đợi, cũng sẽ vì nó mà hy sinh tất cả.

Chỉ là cha cùng Thanh Dương chung quy vẫn đối với phần tình cảm này có chút nghi vấn, lo lắng chúng ta cùng nhau có hay không có thể, có dũng khí đối mặt với phần cảm kỵ này.

Thanh Dương chỉ nghĩ yêu một mình cha, dù là vì thế mà phải trả giá tất cả.

Mặc dù Thanh Dương là con trai của cha, nhưng Thanh Dương cũng muốn yêu thương che chở cha, Thanh Dương cũng muốn làm cho cha cảm thấy hạnh phúc.

Chỉ là bây giờ Thanh Dương vẫn chưa trưởng thành, không thể đem hạnh phúc đến cho cha,.

Bởi vậy, cha cho Thanh Dương một thời gian, Thanh Dương nhất định sẽ trở lại bên cạnh cha.

Sau này, Thanh Dương sẽ đem hạnh phúc đến cho cha, hơn nữa sẽ không bao giờ rời xa cha nữa.

Mặc dù lần trước cha đối xử với Thanh Dương rất thô lỗ, nhưng Thanh Dương thật cao hứng cùng cha trong lúc đó thân mật, cho dù thống khổ cũng được, Thanh Dương chỉ muốn cùng cha một chỗ.

Chờ con.

Dương Nhi yêu quý của cha

Hết phiên ngoại 1

12. Chương 12: Phiên Ngoại Hai : Thanh Dương Phản Công

Nhìn người đàn ông say rượu trên giường, thiếu niên không nhịn được thở dài .

Rốt cuộc là sinh nhật ai a.

Vốn dĩ là sinh nhật mình giờ phút này còn phải thanh tỉnh để chiếu cố người say rượu.

Cởi xuống áo sơ- mi đầy mùi rượu, rút ra dây lưng, rồi cởi quần.

Liếc nhìn cái quần hình tam giác nhỏ bé bao lấy phân thân đang ngủ say.

Thanh Dương lúc này không biết Đông Phương Dục đã ngủ say đến mấy phần, nghiêng đầu cười.

Nhẹ nhàng cởi xuống cái quần tam giác nhỏ bé kia.

Nhìn thấy nó ngày thường tinh thần phấn chấn, hôm nay lại ngoan ngoãn nằm úp thế kia,

Vươn ngón trỏ đem phân thân mềm mềm kia bắt đầu khơi mào, ngón cái nhẹ nhàng ở trên đỉnh đầu tròn tròn bóng lưỡng mà cọ xát .

Phân thân dần dần tràn ngập sức lực, từ từ ngẩng đầu dậy.

Thanh Dương cúi đầu, hé miệng bao lấy cái kia đã đứng thẳng.

Cái lưỡi nhẹ nhàng đảo qua đảo lại trên đỉnh đầu.

“Umh...” Thân thể một trận run rẩy, người nọ vẫn đang ngủ say, chỉ là trên mặt lộ ra vẻ mặt hết sức hưởng thụ.

Giống như được kích lệ, cái miệng nhỏ nhắn càng bao vây chặt chẽ lấy phân thân, nhẹ nhàng phun ra nuốt vào .

Đỉnh ngọc trụ thật sâu chạm đến yết hầu, khiến người nọ một trận rên rỉ.

Thanh Dương vươn tay phải chậm rãi di chuyển đến phía sau người nọ, không ngừng vỗ về cái mông căng tròn không chịu nổi khiêu khích đang vằn vẹo

Sau đó nhẹ nhàng hướng ngón tay đến khe rãnh thần bí ở trung tâm.

Người kia đang hưởng thụ cũng không có phát giác ra nguy hiểm lúc này.

Ngón tay ở giữa khe rãnh tìm kiếm, cuối cùng dừng ở một chỗ chậm rãi vằn vệt, không ngừng nhẹ nhàng khuấy động.

Thẳng đến các nếp gấp trở nên rộng mở, đem ngón trở chậm chậm tiến vào.

“Chật quá, rất nóng a ”

Nhẹ giọng thầm nói, Thanh Dương đang chuyên tâm mở rộng chiến trường phía sau đã quên mất cái kia ở phía trước.

Bởi vậy cậu cũng không phát giác ra cái người đang ngủ say kia đã mở to hai mắt không còn một tia buồn ngủ nào nữa.

Ngón tay ở chiến trường mới khuếch trương rút trở về, hy vọng có thể dung nạp được hai ngón tay đi.

Nhưng rõ ràng kỳ vọng của cậu đã không đạt được như ý muốn, thân thể càng ngày càng cứng ngắt, ngón tay bị kẹp đã không thể nhúc nhích nổi nữa.

Thiên hạ đang chuyên tâm cuối cùng ngẩng đầu lên.

“A, cha...” vội vàng dùng sức rút tay về, đưa tay đến phía sau lưng che dấu.

” Bảo bối ” Đông Phương Dục nhẹ kêu

“Đói bụng sao?”

Nguyên lai nghĩ muốn buông tha bảo bối, không nghĩ tới bảo bối lại vội vàng không nhẫn nại, còn chủ động đánh lên mình.

” Không, không có ”

Thanh Dương rất nhanh vội vàng trả lời, cha càng là loại ngữ khí này, chính mình càng sẽ xui xẻo a, nếu không cuối cùng tuyệt đối sẽ ngất xỉu đi nữa.

“Ha ha, cha xem Dương Nhi hình như rất đói bụng rồi ”

Vươn tay đem Thanh Dương xách đến trên người mình, ngón tay nhẹ nhàng tiến vào cục huyết trắng nõn phía sau.

“Umh...” Thân thể đã rất miễn cưỡng lập tức bị khơi mào tình dục.

Ngọc trụ dưới thân thẳng đứng, trúng ngay trong tầm mắt hai người.

“Umh... Cha...” Thanh Dương xấu hổ tức giận kêu lên.

Đông Phương Dục luồn tới ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc, phát hiện đã có thể tiếp nhận sau đó liền rút ngón tay ra.

Nâng thất lưng Thanh Dương ngồi ở trên người, đem dục vọng đã trưởng to nhắm ngay cục huyết mạnh mẽ xuyên vào.

“A...” Bởi vì trọng lượng thân thể, lại kết hợp với cái kia cường ngạnh một đường cắm vào, Thanh Dương kêu lên một tiếng.

” Cha, quá sâu rồi ” chưa bao giờ tới qua độ sâu như thế, khiến cho cậu khó chịu vằn vẹo thân thể.

Đông Phương Dục nhưng lại rõ ràng cảm thấy trong cơ thể hần một trận kích động truyền đến, rồi sau đó tràng bích dần dần bao lấy phân thân đang xâm nhập.

Thật thoải mái a.

Ấm áp, ôn nhu, mềm mại...

Dục vọng càng ngày càng thô, không ngừng đè ép tràng bách.

Hai người mặc dù không có luận động, nhưng bộ phận tương liên lại không ngừng trào ra dịch thể, thấm ướt vùng lông của Đông Phương Dục.

“Umh... cha... cứu ...cứu ...con...” hai tay chống đỡ trên đùi Đông Phương Dục, thân trên uốn cong về phía sau, thi thoảng lại nhẹ nhàng nâng lên theo sự đụng chạm.

Đưa tay nhẹ nhàng nâng cái mông nhỏ trắng nõn di chuyển, cảm thụ được khoái cảm đang dồn nén.

“Dùng chút lực đi ”

“Cha... Ô... Cha... xấu xa...” Một mặt hừ nhẹ, một mặt nâng lên cái mông nhỏ nhắn trắng nõn, sau đó nhắm cường ngạnh phía dưới ngồi xuống.

Mỗi một lần đều sâu đến tận cùng trong cơ thể.

Mỗi lần ngồi xuống lực đạo xuyên qua đều làm cho khoái cảm của hắn tăng lên một bậc.

Cái mông càng nâng càng cao, lực đạo ngồi xuống càng lúc càng nặng.

Đến lúc cực huyết toàn bộ rời khỏi dục vọng cương cứng sau đó mới hưng hăng ngồi xuống.

“Oa... Cha... Dương Nhi chịu không được rồi... Oa ô...” Khóc to thành tiếng, càng lúc càng không được thỏa mãn, làm cho cậu cả người chịu không được run rẩy.

“Vật nhỏ vô dụng ” Đông Phương Dục nhẹ nhàng mắng, liền giữ vững tư thế giao hoan, đưa nó phóng tới trên giường nằm xuống.

Nâng hai chân đặt trên vai, thắt lưng dùng sức hướng bên trong hưng hăng xuyên vào.

“Umh... Cha... Dùng sức...”

“Hả... Chính là... Chính là... Nơi nào...”

“Ô... Cha... Cha...”

“Cầu cha... Cha... a... nhanh lên...”

.....

.....

Thẳng đến người dưới thân không có thanh âm, Đông Phương Dục đang điên cuồng vận động cúi đầu nhìn nhìn.

Thiên hạ dưới thân đã hôn mê bất tỉnh, thậm chí một tiếng, tăng nhanh tốc độ...

” A ”

Thân thể một trận thoải mái, nghiêng người ngã ở trên giường...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-toa-thanh-duong>